Blažena Marija od Isusa Deluil-Martiny

MISLI

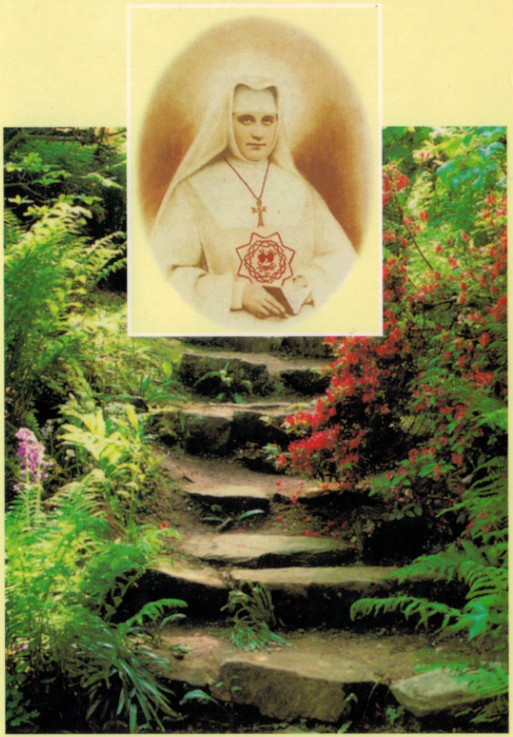

Koraci mi čvrsto prionuše za Tvoje staze, Gospodine,
ne zastaju mi noge na putovima Tvojim.

Psalam 17,5

Blažena Marija od Isusa Deluil-Martiny

MISLI

NASLOV IZVORNIKA
PENSEES DE LA SERVANTE DE DIEU
MERE MARIE DE JESUS,
FONDATRICE DE LA SOCIETE
DES FILLES DU COEUR DE JESUS
1841–1884
Massiliae, die 1a Jan. 1918.
L. BOREL Vic. Gen.
Romae, 14 Januarii 1932
NIHIL OBSTAT
Aloysius Traglia S. R. C. Adss.
S. F. Subprom. Gen.
A. Collard. Vic. Gen.
Namur, le 29 Mai 1932.

NAKLADNIK
Župni ured Lasinja

ZA NAKLADNIKA
Stjepan Bradica

LEKTURA I KOREKTURA
Margarita Vrbanović

UREDNIK
Stjepan Bradica

ISBN 978-953-97358-1-2

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 830998.

Blažena Marija od Isusa Deluil–Martiny
Utemeljiteljica Kćeri Srca Isusova (1841.–1884.)

MISLI

S FRANCUSKOGA PREVEO
Mato Balić

ŽUPNI URED LASINJA
2013.

Kazalo

Predgovor	7
Djelo	14
Srce Isusovo	18
Isusova žrtva	22
Predragocjena Krv	28
Sjedinjenost s Oltarom	30
Presveta Djevica Marija	34
Crkva	39
Ljubav prema Bogu	41
Ljubav prema bližnjemu	48
Poniznost	51
Poslušnost	57
Mrtvljenje	61
Ljubav prema Križu	65
Pouzdanje i predanje	71

Predgovor

Ništa nije osjetljivije no predstaviti javnosti izvatke iz najsuptilnijih osjećaja, želja i misli jedne uzvišene duše. Poteškoća je manja ako ta javnost traži ono, što je već okusila u ranije objavljenome djelu. To je slučaj s ovom knjižicom. Prva zbirka misli blažene Marije od Isusa Deluil–Martiny, utemeljiteljice ustanove Kćeri Srca Isusova, objavljena je u Marseilleu, zaslugom o. Duprea. Slijedila su i širila se izdanja na stranim jezicima. Na zahtjev mnogih prijatelja te ustanove, trebalo je načiniti nov izbor za izdanje koje mu, premda se nadahnjuje na prethodnomu, ne bi sličilo u svemu.

Ne treba u ovoj novoj zbirci misli tražiti ono što se u njoj ne može naći. To nije dogmatski, ni asketski ni mistički traktat. Sabrane iz vrlo rijetkih fragmenata njezinih spisa koje su redovnice mogle skupiti i spasiti, to su osobne zabilješke, pisma dušama koje žele ući u tu novu ustanovu ili pisma onima koje su se već posvetile Gospodinu itd.... one su jednostavna jeka duše prosvijetljene Duhom Svetim, koja se hranila Svetim pismom i djelima crkvenih Otaca, i koja se posvema posvetila stvari Isusa Raspetoga, Isusa Svećenika i Isusa Hostije.

Očitošću koju daju samo živa vjera i žarka ljubav, blažena Marija od Isusa gledala je u Isusu Kristu

»zaglavni kamen« zdanja koje je sazdano na slavu Božju. Gledala ga je ponajprije u njegovoj posredničkoj ulozi između Boga i ljudi i dosljedno tomu, zadržavala je svoje poglede na Isusu kao Svećeniku. Razlučivala je u tomu posebno trajni čin naknađivanja za uvrede, koji se s oltara i svetohraništa uzdiže prema Presvetomu Trojstvu, i neprestao izlijevanje milosrđa i milosti koje, po Mariji, istječu iz Svetohraništa na duše. Vidjela je kojim se ljudskim kanalima Isus nakanio služiti da bi ispunio svoje djelo posvećenja duša i kako bi trebalo da ti kanali budu čisti i bez ikakve zapreke, kako bi omogućivali prolaz sve obilnijoj milosti. Ti njezini jasni pogledi crpljeni su iz Svetoga pisma, iz ništavila koje smo mi, iz svega što je Isus za nas, iz poglavite važnosti njegova Svećeništva za posvećenje duša, te iz potrebna sjedinjenja tih duša s Isusom Svećenikom i Hostijom, koji su je doveli pod utjecajem milosti do toga, da okupi srca žedna naknađivanja za uvrede i željna ljubavi prema Bogu.

Nije nikakva tajna za ljude upućene u smjer koji danas poprima prava pobožnost, da božansko djelovanje očevidno potiče duše u smjeru klanjanja euharistijskom Isusu i naknađivanja za uvrede, što se sve sustječe prema Srcu Isusovu i prema Njegovu kraljevanju nad dušama i nad svijetom.

Blažena Marija od Isusa nije izmislila ništa novo. U nauci koja izražava njezine misli, uzalud je tražiti nešto što ne bi imalo svoj korijen u Svetom pismu ili u djelima crkvenih Otaca. Njezina duboka uvjerenja, njezin čisto katolički osjećaj, njezina žarka ljubav i njezino duboko sjedinjenje s Isusom, samo su istaknuli izvjesne vidove te pobožnosti prema Srcu Isusovu i

toga tajanstvenoga čina milosti koji vodi duše da se što više sjedinjuju s Gospodarom Svećenikom, s Velikom Žrtvom za spasenje svijeta.

»Djelo« o kojemu govori, nije njezino, nego djelo Isusovo, koje On želi izvršiti u naše vrijeme. U različitim povijesnim razdobljima Božanski je Osnivač svete države podizao apostole da raširi u svijet sveti oganj ljubavi prema Bogu sve do prezira sebe. Tako su se rađali, rasli i cvjetali u Crkvi redovnički redovi, družbe, kongregacije, ustanove. Svi osnivači, crpeći iz istoga izvora i odgajani u istoj školi savršene Ljubavi, kretali su međutim u raznim smjerovima, prema potrebama njihova vremena, kušnjama Crkve i nadahnućima milosti. Netko je prvenstveno promatrao neku od Spasiteljevih kreposti, drugi je ponirao u neko otajstvo iz Isusova života. Jedan je ponajprije slijedio potrebe Crkve. Drugi je htio golemim valovima reformacije podići branu od temeljito prekaljenih duša. Sredstva su, dakle, bila različita kao i prvotni ciljevi koje se htjelo postići. Jedino se krajnji cilj nije mijenjao — promicati što veću slavu Božju po Isusu Kristu, našemu Gospodinu, usprkos đavolskim naporima.

Povijest Crkve je povijest sotonine borbe protiv Isusa Krista. Isus Krist je obećao konačnu pobjedu, ali nije obećao borbu bez udaraca, bez poteškoća, bez trenutnih ili osobnih poraza. Isus uvijek djeluje i služi se ljudima kao svojim oruđem, a protiv zla primjenjuje najizravniji lijek. Zašto se danas misli okreću prema svećeništvu, odnosno svećenstvu? Zato što je ono božanski instrument posvećenja duša i što je posebno ugroženo; što se masonski duh diže iz sveko-

like materijalne moći koju mu mogu dati napretci znanosti protiv svećeničkoga duha. U povlaštenu položaju zbog anarhična stanja suvremenoga društva, on ne napada više frontalno, kao u jedanaestom stoljeću silom oružja, nego podmuklo pomoću podmukle nastave gdje zabluda ima građansko pravo pored istine, u ime tolerancije, slobode i poštovanja. Posljedica je korjenito izopačenje duhova s dubokim rasulom morala koje je logična posljedica krivoga prosuđivanja. Duh zla trudi se da se zanemare određene istine, jer zna da ljubav slijedi spoznaju i da se ne može ljubiti ono što se ne poznaje. Suvremeni čovjek, budući da je izgubio pravi pojam dobra i ne zna u čemu se nalazi njegova prava sreća, zamjećuje samo osjetilno, materijalno, neposredno dobro, i mahnito nasrće na nj, iziskujući od stvorenja ono što mu ona ne mogu dati. Gađenje ili bijes ubrzo prati razočaranje. Postaje to nasilniji što je dublje njegovo razočaranje. Okreće se dakle, protiv sebi sličnih mišleći kako od njih može iznuditi svoju sreću. Pojedinac ustaje protiv svih, proglašujući svoja prava na život i na sva zadovoljstva koja mu on može pružiti. Otuda proizlazi bespoštedna društvena borba koja se izrodila iz religioznog, političkog i socijalnog liberalizma.

Kakav lijek uzeti protiv zla koje nas proždire i koje prijeti svijetu novim katastrofama nakon onih bolnih koje je donio rat? *Ponajprije ojačati i proširiti svećenički duh u sve većem sjedinjenju s Isusom Svećenikom i Hostijom. Treba prihvatiti biti žrtva s Isusom Kristom da bismo bili s njim, Svećenikom i Posrednikom između Boga i ljudi; treba činiti zadovoljštinu s Isusom Kristom da bismo zadobili milosrđe za počinjena zla kako bismo privukli rijeku milosti*

koja će uspostaviti kraljevstvo Isusovo na zemlji. Bez sumnje, drugo je transcendentno svećeništvo Isusovo, koji je jedini i istinski Spasitelj svijeta; drugo je sudioništvo u svećeništvu po sakramentu sv. Reda kod svećenika, koji je božansko oruđe posvete duša; drugo je mistično svećeništvo na koje su pozvane sve duše koje žele postići Spasenje za sebe i za druge prema riječi sv. Pavla: »Et adimpleo ea quae desunt passionum Christi in carne mea pro corpore ejus quod est Ecclesia«[1]. To je ono svećeništvo koje živi općinstvo svetih. Ono o kojem govori sv. Petar kada, obraćajući se vjernicima Male Azije, kaže: »Pristupite k njemu, Kamenu živomu... pa se kao živo kamenje ugrađujte u duhovni Dom za sveto svećenstvo da prinosite žrtve duhovne, ugodne Bogu po Isusu Kristu« (1 Pt 2, 4–5), te kada zatim potvrđuje da su oni »rod izabrani, kraljevsko svećenstvo, sveti puk« (1 Pt 2, 9).

O njemu neprestano govori blažena Marija od Isusa te izjavljuje kako »jasnije no ikada vidi beskrajan ponor koji dijeli duše počašćene mističnim svećeništvom od onoga koje imaju pravi svećenici.«

Zašto svećeništvo? Da bi prinosilo duhovne žrtve klanjanja i naknađivanja za uvrede. Zašto žrtve? Da bi proglašavale slavu Božju i posvećivale duše. Tu je spasenje, jer tu je Djelo Isusovo, slava njegova Oca. Isusa napadaju kao svećenika, on je u svojim svećenicima najviše progonjen i ugrožen. On kao svećenik treba trijumfirati; njegovo svećenstvo treba uzvisivati.

Eto, stoga će dušama koje su zaokupljene velikim Božjim interesima kao i interesima čovječanstva koje

1. »Radujem se sada dok trpim za vas i u svom tijelu dopunjam što nedostaje mukama Kristovim za Tijelo njegovo, za Crkvu.« (Kol 1, 24).

je pozvano imati udjela u božanskom životu, biti ohrabrujuće čitati misli blažene Marije od Isusa. Tu će naći jeku vlastitih misli. Ako su odveć hladne, zapalit će se u dodiru s tom ognjenom dušom i naučit će da se pobjeda stječe samo uz cijenu krvi, ne uvijek one iz žila, nego one iz srca: u mrtvljenju, radu i molitvi.

Ne čitajte odviše odjednom! Najbolja jela jedu se umjereno i uživaju polagano. Zbirka misli je knjiga koju treba čitati malo po malo, doći svaki dan popiti kap čiste vode koja okrepljuje dušu, doći ubrati cvijet koji će zamirisati dan.

Čitatelju će biti lako pronaći ono što mu treba, jer su misli sabrane u skupine po poglavljima. Znači li to da se sve odnose isključivo na naslov pod kojim su navedene? U prvotnoj zamisli, da, no, pod perom blažene Marije od Isusa koja nije imala namjeru pisati za javnost, sabiru se brojne ideje unutar jedne ideje koja je zaokuplja, jer iznoseći jednu misao ona podsjeća na druge. *Žrtvovati Isusu, žrtvovati se s Njime, prinositi sebe s Njime, moliti po Njemu, u Njemu, s Njime njezina je jedina briga, cilj njezinih napora, to je ono što ona želi drugima utisnuti u srce.*

U poglavlju koje nosi naslov »Djelo« može se vidjeti što je ona smatrala pod tim naslovom, koja je bila svrha, koji duh, o kojim sredstvima govori. Sljedeća četiri poglavlja mogla su činiti jedno. Istina je, naime, da blažena Marija od Isusa, govoreći o Srcu svoga božanskoga učitelja ne može previdjeti svećeničke radnje koje se tamo događaju: prinos Isusa Svećenika i Žrtve; prinos Predragocjene Krvi; na kraju naše sjedinjenje s božanskom žrtvom na svim oltarima. Pozorno također treba promotriti njezinu misao kada s velikim žarom govori o Mariji, predstavljajući je kao našu Odvjetnicu, našu Posrednicu, naš Uzor u našem svećeničkom životu.

Kako u duši koja želi biti žrtva i prinositi »duhovne žrtve« trebaju vladati velike kreposti djelotvorne ljubavi, ljubavi prema Bogu i ljubavi prema bližnjemu, poniznosti, bez koje nema istinske ljubavi, prave žrtve, potpunoga poništenja sebe i poslušnosti koja je praktični dio poniznosti i djelotvorne ljubavi, bilo je prirodno okupiti u četiri poglavlja ono što je blažena Marija od Isusa napisala o tim krepostima, glede vlastitoga posvećenja, ili posvećenja svojih kćeri.

Mjesto koje su u njezinu životu zauzimali mrtvljenje i ljubav prema Križu, omogućilo joj je da o njima piše sa sigurnošću, autoritetom i iskustvom koje privlači, ulijeva povjerenje i vodi. Duša posvema predana Bogu, željna žrtvovati se, puna je povjerenja i predanja. Stoga nam se činilo prikladnim završiti posljednjom skupinom misli o povjerenju i predanju.

Neka ova mala zbirka doista bude na nadnaravno dobro dušama, budeći u njima zatrpane klice kraljevskoga poziva »regale sacredotium«, potičući kod onih koje su već uznapredovale na dobru putu žarču revnost u službi Gospodara Svećenika, privodeći ih sve savršenijem jedinstvu s Euharistijskim Isusom u dragovljnoj žrtvi i prinosu. »Oportet illum regnare«. On treba kraljevati — ponavljala je neprestance blažena Marija od Isusa. Da bi On kraljevao, potrebne su duše žrtve, svećeničke duše, posvema posvećene vječnoj slavi Presvetoga Trojstva!

D.M.d.J.

DJELO[1]

Ova skromna kongregacija rodila se kao cvijet Kalvarije iz misli o posveti i ljubavi prema Presvetim Srcima Isusa i Marije, za svetu Crkvu i svećenstvo te iz misli o naknadi za bezbrojne uvrede učinjene u našim žalosnim vremenima božanskomu Veličanstvu i našoj svetoj vjeri.

Udvostručimo našu revnost i naš žar! Oduševimo se za naknađivanje, za molitvu, za trpljenje! Mi sami smo bijedni i grešni, no, idimo k Mariji i pristupajmo k Oltaru. Prinosimo Krv Isusovu i suze Marijine, prinosimo osjećaje, zasluge, mučeništvo, naknade, zahvaljivanja njihovim Presvetim Srcima. I s tim blagom naknadimo za one koji vrijeđaju i rugaju se. Ljubimo za one koji preziru. Zahvaljujmo za one koji su puni milosti, a više se ne zahvaljuju. Molimo i zahvaljujmo za one koji ljube, koji se bore i koji ostaju vjerni prijatelji Isusa Krista.

S preblagom Djevicom Marijom trebamo biti žrtve skrivene u Isusu Kristu, prinesene s Isusom Kristom te tako postizati s Njime, po Njemu i u Njemu spasenje svijeta.

1. To je naziv kojim se blažena Marija od Isusa Deluil-Martiny često služila da označi ustanovu koju je osnovala.

U tišini naših duhovnih vježbi koračamo uz pomoć božanske milosti u suprotnom smjeru od đavla — djelu bezbožnosti i mržnje suprotstavit ćemo djelo ljubavi. Sotonin cilj, ideal sekta, jest prognati Isusa Krista iz svijeta, uništiti spomen na negovu nauku i iščupati iz duša. Treba dakle ljubiti Isusa Krista, ujediniti se s Isusom Kristom, nasljedovati Isusa Krista, osvajati duše za Isusa Krista.

Ljubimo Isusa kao djevice, ljubimo ga kao zaručnice. Ustanova je prije svega djelo ljubavi koje traži samo duše pune plemenite, osjetljive i žarke ljubavi. Eto zašto smo posvećene Srcu Isusovu, žarištu ljubavi, zašto se okupljamo oko Euharistije, toga remek-djela ljubavi.

Evo, radi čega trebamo uzvisivati Isusa Krista klanjanjem, ljepotom bogoslužja, najdubljim poštovanjem, najživljom vjerom, krepošću vjere u njezinu najvišem stupnju, crpljene u Isusu Kristu, uzdižući naše duše prema Isusu Kristu i preko Njega Presvetomu Trojstvu.

Eto zašto posvećujemo naša srca, da prema našoj slaboj moći gasimo »žarku žeđ koju ima Isus Krist da bude poznat i ljubljen od svojih stvorenja .«[1]

Nasuprot lukavstvima paklene mržnje mi želimo darovati Isusu Kristu svu nježnost ljubavi: ljubav koja supati s njime, ljubav koja nadoknađuje uvrede, ljubav koja dijeli sve, ljubav koja ne odbija ništa, ljubav koja iz Srca Ljubljenoga grabi njegove tajne žarke ljubavi, plamene revnosti, agonija, trpljenja i žrtava i koja ih nosi i prinosi s Njim; ljubavi koja daje život za život i

1. Naš Gospodin svetoj Margareti Mariji.

koja ide do prolijevanja krvi, ako bi trebalo za njegovu slavu.

Eto, zašto se trsimo ostvariti želje Srca Isusova. Eto, zašto u Bezgrešnom Srcu Marijinu, izvoru nježnosti i ljubavi te u posljednjim godinama života blažene Marije od Isusa, istrošena mučeništvom ljubavi, tražimo uzor za naše osjećaje i za naš život. Eto zašto prinosimo same sebe, da bi Srce Isusovo bilo više ljubljeno.

Posvetiti se dušama je lijepo, veliko... no, posvetiti se interesima najčišće slave Božje u dušama svećenika, tako je lijepo, tako je veliko, da bi trebalo imati tisuće života za darivanje i tisuće srdaca da se prinesu u žrtvi za taj plemeniti cilj.

O božansko Srce, odbačeno od tolikih srdaca na zemlji, za Tebe se rodila ova mala ustanova da bi prema tebi usmjerila u velikom broju, ako je moguće, srca potpuno i čisto darovana Tvojoj pobjedničkoj ljubavi, srca koja tražiš s tjeskobom prezrene ljubavi.

Duh Djela jest sjedinjenje sa žrtvom i trajnim prinošenjem našega Gospodina Isusa Krista, sjedinjenje s nutarnjim bolima njegova Presvetoga Srca posebno. To Srce nije prestajalo biti tjeskobno, mrvljeno i žrtvovano bez granica tijekom smrtnoga života Našega Gospodina. Eto uzora! Eto udjela naših duša. Tako i nutarnja žrtva srca, duše, duha, nutarnje mučeništvo, agonije, suhoće itd., sve to trebamo sabrati kao neku vrst baštine koja nam je pala u dio. Trebamo sjediniti kalež naših tjeskoba s kaležom Krvi Isusove i prinijeti ih zajedno za ciljeve Djela.

Jedno srce, jedna jedina duša — da bismo ljubile Isusa, da bismo mu služile; da bismo ljubile njegovo

Djelo i nastavile ga, ako bi trebalo, do na kraj svijeta; da bismo živjele od toga duha Djela, od toga života naknađivanja za uvrede, žrtve, posvemašnjega darivanja koje Isus traži od duša i koje mu mi trebamo prinijeti u posebnom obliku, koji tako žarko želi njegovo Srce; da ponesemo nježnost ljubavi toliko daleko koliko nam milost podari svjetla i snage; da okružimo Isusa–Hostiju svim štovanjem koje je u našoj moći; da oplakujemo užasne uvrede nanesene njegovoj ljubavi od njegovih najbližih; da pijemo iz kaleža boli njegova Srca; da živimo za Oltar i u plamenu Žrtve; da se bez prestanka prinosimo i žrtvujemo u njegovoj žrtvi; da ponavljamo sa svakim kucajem srca: — Po Isusu Kristu, s Isusom Kristom i u Isusu Kristu, o Bože, neka ti je svaka čast i slava! — da bismo ljubile i služile Isusu s malo osjećaja i žarke revnosti Presvete Djevice; da bismo vapile za milosrđem u ovom času kada tolika zlodjela vape za kaznom.

Svijet ne želi Isusa Krista. Jedni ga se danas srame, drugi ga mrze i preziru. Pokušavaju ga prognati iz srca i društva. Na te uvrede, na te mržnje, na te prezire, na te sotonske bezbožnosti, odgovorimo jasno i glasno: On neka kraljuje! Neka kraljuje naš Isus, naš Brat, naš Spasitelj, naš Prijatelj, naš Zaručnik! Neka on kraljuje u našim dušama, u kojima nema ni sjene pridržaja ili podijeljenosti. Neka on kraljuje nad svijetom i nad srcima. Da bismo to postigle, molit ćemo, trpjet ćemo, posvećivat ćemo se, umirat ćemo svaki dan! Ljubimo ga bez uzvrata! Neka on kraljuje!

SRCE ISUSOVO

Sve je tako veliko u našem Gospodinu Isusu Kristu te se čini, ako bi se mogli brojati otkucaji njegova Božanskoga Srca, svaki bi zasluživao posebno štovanje, jer iz svakoga od njih kao iz izvora proistječu žive vode milosti.

Srce Isusovo je ponor bez dna u kojemu se uvijek nalaze sve uzvišenija, sve bogatija, sve neizmjernija blaga u mjeri u kojoj se više prodire u nj.

Ono najdivnije u žrtvi Isusa kao Svećenika i Žrtve zbilo se u njegovu Srcu: ondje je Ljubav pripremila žrtvu, ondje ju je Ljubav prinijela, na kraju, ondje se Ljubav sama prinijela i žrtvovala.

O božanske boli toga Srca, koje je toliko trpjelo, koje se uronilo u agoniju te je postala nerazdvojni suputnik svakoga njegova otkucaja na zemlji; koje se dalo probosti i darovalo posljednju kap svoje Krvi u samoj smrti i koje je ostalo otvoreno da bismo u Njemu u isti mah, čitali njegovu ljubav i njegovo mučeništvo.

Puk, svjetina, gleda nadasve oganj ljubavi. Ljubi, prilazi, kliče uzvraćajući na požar božanske ljubavi koji vidi u klanjanja dostojnu Srcu. A mi gledajmo krajnosti i tajne dubine te ljubavi, prodrimo kroz krvavu ranu i uronimo u taj božanski ocean gorčine i boli kojemu je ona vrata. Ondje supatimo i ljubimo

sudioništvom u boli, nadoknađujući za ono što je nakupilo te gorke valove; ljubimo Ljubav koja se daruje, žrtvuje i prinosi. Ono je toliko ljubilo, ljubimo ga! Ono je toliko trpjelo i još uvijek žeđa za našim trpljenjem za slavu Njegova Oca i spasenje duša. U svako doba ono se žrtvuje na Oltaru kao Euharistijska Žrtva i ondje očekuje krvne žrtve, naše duše, da ih uznese s Njim, da ih prinese i žrtvuje u istoj žrtvi.

Posvetiti se, žrtvovati se, dopustiti da budemo žrtvovane po miloj volji Srca Isusova, to je želja duše.

Umro je Ljubljeni, sagorijevši u plamenu svoga žarkoga Srca, izjeden revnošću i ljubavlju. Umro je s onom božanskom neugašenom žeđi, na usnama i u svom Srcu još jače zapaljenom ljubavlju. On je umro, a mi ne bismo željeli raditi, trpjeti, iscrpiti se i zatim umrijeti kao On »u osamljenosti, šutnji i plamenoj žeđi?«

Sin Čovječji gotovo nema više mjesta na kome bi odmorio svoje Srce. Otvorimo mu naše duše i pustimo ga da uđe, da tu kraljuje, da slavi po svome Križu.

Tabor je bio bljesak u Isusovu životu, a bolna muka njegova božanskoga Srca, nutarnja, skrivena, ljuta, nepoznata, mučna Muka trajala je čitav život.

Beskorisnost njegovih trpljenja i njegove izobilno prolivene Krvi za tvrdokorne grešnike, pa i za nas, bijednike; gubitak duša, unatoč njegovoj bolnoj smrti; preziri njegovih najljubljenijih, unatoč svim njegovim agonijama; eto mučeništva nad mučeništvima za našega Gospodina.

O slatka i božanska Rano koju je napravilo koplje! Ono je otvorilo put ponora ljubavi! Ono je razderalo zavjesu koja je prekrivala Svetinju nad Svetinjama

kako bi duše mogle prodrijeti onamo i ondje se zanavijek skriti.

Nemoguće je prinijeti Ranu, a ne prinijeti Krv koju je ona izlila, ili prinijeti Krv, a ne prinijeti Ranu koja ju je dala. Nemoguće je ući kroz Ranu a da ne budemo kao zarumenjeni Krvlju kojom je ona sva okrvavljena. Isus govori, dodiruje, mekša srce Ranom svoga Srca, pere i ozdravlja Krvlju i Vodom iz svoje Rane, krije i čuva one koje je tako spasio u najdubljem ponoru ljubavi svoga Ranom otvorena Srca.

Srce Isusovo u agoniji u Vrtu traži da ga štujemo probodeno na Križu i da se Krvlju njegove Rane plaća trijumf Crkve.

Tko bi odbio ovlažiti svoje usne Kaležom nutarnjih boli Srca Isusova! To je Srce koje je toliko ljubilo, to je takodjer Srce koje je toliko trpjelo! I ako se ljubav plaća ljubavlju, ljubav trpljenja plaća se prikazanjem i žrtvom.

U sjedinjenju sa Srcem Isusovim, brojimo na križu srca: agonije, tjeskobe, nutarnja klonuća, napuštenosti koje su tvorile trajno mučeništvo Božjega Srca koje je Srce moga Zaručnika; dođite također u moje jadno srce i suobličite moje srce Srcu moga Zaručnika i moga Boga!

Njegovo božansko Srce je divna dopuna moje nemoći.

Neka dođe kraljevstvo Srca Isusova, neka dođe savršeno kraljevstvo ljubavi! A dok ga iščekujemo, neka ljubav obilježi, izabere, prinese svoje žrtve.

Bacimo naše bijede kao slamu u žarko ognjište njegova Srca, a zatim uzmimo osjećaje, želje, nakane

Presvetoga Srca kako bismo od njih učinili *naše* osjećaje, *naše* želje, *naše* nakane.

Treba podići oči i ruke prema tom Srcu koje je puno ljubavi i vrijedno naše ljubavi, otkuda će nam doći smilovanje i pomoć. Treba moliti i žrtvovati se bez pridržaja čuvajući najponiznije i najpotpunije pouzdanje, jer »njegovo milosrđe i njegova sućut su jednaki opsegu njegove nježnosti i njegove ljubavi. To Presveto Srce ne prezire i ne odbacuje sinove čovječje.«

Živim samo za jednu želju koja me žari, a to je da Srce Učiteljevo bude poznato, ljubljeno i slavljeno kao Kralj srdaca. Bogu uznositi Presveto Srce Isusovo da bi on tijumfirao, a mi bili poništeni za Njega!

Neka sve u nama i oko nas, svodovi naših Crkava, kamenje naših samostana, djela našega života, osjećaji naših srdaca, naša trpljenja, naše žrtve i naša smrt, proglašuju Kraljevstvo i pjevaju slavu Srca Isusova kojemu se klanjamo, slavu Učitelja i Kralja svih naših srdaca.

ISUSOVA ŽRTVA

Naš Gospodin mi je podario jednu misao koja bi mogla dostajati da zanosi srce kroz čitavu vječnost, a to je misao čudesne razmjene, uzvišene razmjene koja se neprestano događa između Presvetoga Trojstva i svećenikove duše.[1] »O Sveti Oče, od darova koje si nam Ti darovao, mi Ti prinosimo Žrtvu čistu, Žrtvu svetu!«[2]

Duša kao da se nalazi pred licem Božjim i može mu reći u radosnu zanosu: Beskrajni dar koji si mi dao, ja Ti prinosim! Darovao si mi ga da bi me obogatio. Prinosim Ti ga da Te proslavim... Nisi mi mogao dati više i ne bih mogla primiti više, jer je sva punina u Isusu Kristu. Ljubio si me beskrajnom ljubavlju, toliko da si mi darovao Isusa Krista. Uzvraćam Ti tu beskrajnu ljubav jer Te ljubim samim Srcem Isusa Krista. Po Njemu, s Njime, u Njemu, prinosim Ti primjeren dar, darujem Ti mjeru slave koja je primjerena Tvojem veličanstvu.[3]

Duša–svećenik bez prestanka prima Isusa Krista, dar koji sadrži sve darove, iz ruku Presvetoga Trojstva. Ona ga prima i grli u zanosu ljubavi, ujedinjuje se s Njime, utapa se i gubi u Njemu, tisuće puta se daruje Njemu. I zatim, uzdižući taj uzvišeni dar, u kojem je kao uronjena i izgubljena, prinosi ga Presvetom Trojstvu na nakane na koje se prinosi božanska Žrtva.

Život duše–svećenika sažima se čitav u ove dvije riječi: *trajna pričest, trajni prinos*. Bez prestanka ona prima Isusa Krista; bez prestanka ona ga daruje i daruje sebe s Njime da ga opet primi. O kraljevsko svećeništvo svih kršćana![1]

Slava Očeva jest bez prestanka primati žrtvu svoga žrtvovanoga Sina i u svom Sinu žrtvu svih spašenih ljudi koji su obnovljeni, ponovno postali njegova djeca, sjedinjeni s Isusovom žrtvom, zaštićeni njom, preobraženi po njoj te izgubljeni i utopljeni u njoj.

Eto svrhe Isusove žrtve: da bi svi ljudi, predmet srdžbe Nebeskoga Oca zbog grijeha, postali njegova djeca u Isusu Kristu i kako bi s Isusom Kristom postali žrtva paljenica, žrtva prinesena na slavu Očevu. Onaj koji izlazi iz tog sjedinjenja s Isusom, izlazi iz svrhe i plodova božanske Žrtve.

Svaki kucaj naših srdaca trebao bi biti čin prinošenja Isusa i sjedinjenja s njegovom trajnom Žrtvom na slavu Očevu. Skriveni, izgubljeni u Isusu Kristu, obučeni u Isusa Krista, toliko sjedinjeni s Isusom Kristom da njegov život postane naš život. Eto što

1. Blažena Marija od Isusa dala je toj riječi mističan smisao koji sv. Petar pridaje svojem«regale sacerdotium« u 1. poslanici 2, 5 i 9.
2. Kanon mise.
3. »Per ipsum et cum ipso« u kanonu mise; misao je odraz toga.

1. Poslanica sv. Petra 2, 9: »Vos autem genus electum, regale sacerdotium, gens sancta.«

bismo svi trebali biti, da bismo postigli svrhu Isusove Žrtve.

Žrtva i svećeništvo Našega Gospodina, naše sjedinjenje s tom žrtvom paljenicom i svime što ona uključuje, to je punina koja je povrh naše sadašnje sposobnosti spoznaje, divljenja i uživanja. Treba biti miran — to je najveći hvalospjev nemoći.

Kalvarija još stoji. Križ je još uvijek uspravljen na Euharistijskoj Kalvariji. Isus se žrtvuje i prinosi svaki dan, ali na mističan način. I mi, na neki način, trebamo biti krvne žrtve te žrtve. Mi trebamo prinijeti žrtvovane Isusu naše srce, našu dušu, naše tijelo, da bi ih On prinio sa sobom u svojoj trajnoj žrtvi. Ako to ne činimo, izlazimo iz Njegove žrtve. S ljubavlju sjedinjuje se ljubavlju, a sa žrtvom, sjedinjuje se po žrtvi. Za žrtvu treba krvi, krvi srca ili krvi iz žila![1]

Isus koji više ne trpi, žeđa za našim trpljenjima, želi ih prikazati sa svojima na slavu svoga Oca i za spasenje duša.

Presveto Trojstvo daruje nam izranjena i okrvavljena Isusa. Primajući ga tako pokrivena ranama, ne trebamo li ga tješiti, naknađivati štetu koja mu je nanesena, davati mu toliko više časti koliko je bio preziran, vidati, zasladivati Njegove rane svojom sućuti, ljubavlju bez pridržaja?

Duša potpuno darovana posvema je Isusova, ali i Isus je sav njezin. Otac nebeski daruje nam dakle svoga Sina govoreći nam: Prinesite mi ga! To je stoga, bez sumnje, što te duše osjećaju posebnu privlačnost

1. Parafraza riječi sv. Pavla: »Et adimpleo ea, quae desunt passionum Christi, in carne mea pro corpore ejus, quod est Ecclesia.« Kol 1, 24.

Samostan sestara Družbe Kćeri Srca Isusova u Lasinji

Kardinal Josip Bozanić blagoslovio je samostansku crkvu Srca Isusova u Lasinji

Ovakva Marijina slika nalazi se u svakom samostanu Kćeri Srca Isusova

za trajno prinošenje Isusa njegovu Ocu, za ujedinjenje s Euharistijskom žrtvom.

Kako je veliko srce koje ne bi oklijevalo prinositi Isusa i biti žrtvovano s njime po neprestanoj vjernosti svim malim žrtvama nadahnutima po milosti.

Svećenici su stalno uzdignute ruke Crkve da žrtvuju i prinose i čitava bi Crkva bez prestanka, sjedinjena s njima, trebala žrtvovati i prinositi po njihovim posvećenim rukama.

Svakoga jutra unaprijed darujem Našemu Gospodinu svaki kucaj mojega srca kao čine sjedinjenja s Oltarom, kao čine prikazanja njegove Predragocjene Krvi po rukama Marijinim i svih svećenika, kao čine prikazanja čitave sebe kao male žrtve da budem žrtvovana s Isusom.

Bez prestanka prinositi Isusa, biti bez prestanka sjedinjena s Njegovom božanskom Žrtvom po svim malim prinosima i svim malim žrtvama koje milost daje duši vidjeti iz trenutka u trenutak. Eto, kakav bi trebao biti naš život.

Držimo se skrivene u tom božanskom Kaležu slične kaplji vode koju svećenik umiješa u vino na oltaru, kako bi se naše skromne naknade i naša žrtva pomiješale sa žrtvom našega Spasitelja, i kako bi od Njegova prinosa i našega nastala samo jedna jedina žrtva.

Otac nebeski vidi takoreći samo Žrtvu svoga Sina, koji se trajno prinosi na zemlji. Ako je naš život skriven s Isusom Kristom u Bogu, trebamo sve zaboraviti, sve ostaviti da bismo se bavile samo Žrtvom Isusa Krista.

Moje srce je puno tih velikih stvari kao što su *prinošenje, žrtvovanje i pričest.* Ja sam tu ništa, no moja se duša prelijeva i ima takovu žeđ raširiti ih u svijet duša, da bi prihvatila da bude smrvljena, zdrobljena, uništena, kako bi to otajstvo ljubavi bilo poznatije.

O Bože duša, duša koje shvaćaju, koje se uspinju, koje prigrljuju ta otajstva ljubavi i koje shvaćaju taj svećenički duh, taj duh ujedinjenja, prinošenja i žrtvovanja, disanje njihovih srdaca, cilj i sve u njihovu životu!

Veliki čar moje duše bit će uvijek, povrh pitanja duša, u prinošenju samoga Isusa Krista Presvetomu Trojstvu, kako bih mu iskazala sve štovanje ljubavi, blagoslova, pohvale, zahvalnosti, svu slavu, svu čast[1] koju mu dugujemo i koju mu samo Isus Krist može dati.

Isus Krist se darovao svijetu da zadovolji i nadoknadi za sve, te preko Srca Isusova, najvišega Posrednika, vaše duše trebaju slaviti, moliti, ljubiti, zahvaljivati i naknađivati; trebaju, ako se može tako reći, imati srce uvijek otvoreno da primi Isusa Krista i ruke uvijek raširene da prinose Bogu u duhovnom prinosu tu beskrajnu Hostiju ljubavi, hvale, naknade i zahvaljivanja, koja nadoknađuje sve što nedostaje slabom štovanju ljudi. Po Isusu Kristu, s Isusom Kristom i u Isusu Kristu, svaka čast i slava Tebi, o Bože Oče Svemogući, u jedinstvu s Duhom Svetim.[2]

1. Kanon mise prije molitve Oče naš.
2. Kanon mise prije molitve Oče naš.

Činit ćemo sve po Isusu Kristu u sjedinjenju s njegovim Srcem i njegovom Žrtvom, prinošenjem njegovih beskrajnih zasluga i predragocjenoga Kaleža njegove Krvi kojoj se klanjamo.

PREDRAGOCJENA KRV

Zločinstva ljudi i društava idu do ludila, sve odjekuje od bogohulnosti i bezbožnosti. Boga se okrutno vrijeđa i htjelo bi se izbrisati spomen njegova svetoga imena. Suočena s tim žalosnim mislima koje tište moju dušu i zbog kojih se sve pobožne duše boje praska božanskih kazni, sjetila sam se jaganjčeve krvi stavljene na vrata Izraelaca pred kojom se odvratio mač Anđela zatornika. Sretniji od njih, mi imamo Predragocjenu Krv Jaganjca bez mane, Isusa Krista, našega Gospodina, stvarnost umjesto pralika. Treba njome obilježiti, prekriti, u ovim lošim vremenima, naše kuće, naša srca i naše duše; treba pokušati utopiti sadašnje bezbožnosti svijeta u novi potop, potop božanske Krvi i Milosrđa koje ona doziva s Neba.

Treba biti žarko revan u naknađivanju i pomiješati svoje male žrtve s božanskom Krvlju našega Gospodina Isusa Krista koji se bez prestanka prinosi nebeskom Ocu.

Svaka odbijena milost jest kaplja Isusove Krvi pogažena nogama, to je nježan predujam njegove prezrene ljubavi!

Kada ste pred Isusom na koljenima kao kip, ne uznemirujte se, nego često prinosite Presvetom Trojstvu Krv i zasluge našega Gospodina da nadoknade vašu ništavnost.

Načinite s Isusom svakoga jutra ugovor da je svaki otkucaj vašega srca čin prikazanja Predragocjene Krvi i sjedinjenja s Oltarom, čak i kada ne budete mislili na to, i obnovite vaše prikazanje jednostavnim pogledom duše prema Oltaru kada vas milost potakne na to.

Sretna sam kad vidim kako vam Bog daje shvatiti ljepotu neprestanoga prinošenja Krvi i Vode iz Presvete Rane Srca Isusova.

U ovom mjesecu Predragocjene Krvi usuđujem se preporučiti vam da bez prestanka držite prema Nebu uzdignut predragocjeni prinos Krvi Isusove, osobito Krvi i Vode njegova Srca, taj uzvišeni dar koji iz krila Oca Nebeskoga grabi najtajnija blaga milosti.

SJEDINJENOST S OLTAROM

Od časa do časa pogled ljubavi je pogled srca na Svetu i Božansku Žrtvu koja se prinosi od oltara do oltara! Slijedimo je i dopustimo da budemo žrtvovani s njom. Plačimo u podnožju oltara koji su oskvrnuti ravnodušnošću ili svetogrđem. Ljubimo umjesto hladnih srdaca koja ne znaju ljubiti takvu ljubav. Bdijmo pred vratima osamljenih Svetohraništa.

Duša mi je bila obuzeta mišlju o bolima Isusa osamljenoga u Svetom Sakramentu. Kada je Svetište pusto, tijekom tih dugih sati napuštenosti kada nitko ne okružuje Svetohranište, čini mi se da je jedna od velikih boli našega Gospodina ova: Ne prinosi se! Isus se sam prinosi bez prestanka, *no želi biti prinesen preko čovjeka koji treba nadopuniti ono što nedostaje Muci Isusa Krista.*[1]

Činilo mi se da vidim u samoći svetišta mnoštvo Anđela koji tješe Isusa moleći ga za oproštenje što ga nijedno ljudsko srce nije prisvojilo da ga prikaže.

Kako biti uneseni svakoga časa u prinošenje Euharistijskoga Isusa, ako naše biće nije u Žrtvi?

Živjeti priljubljeni uz Svetohranište, posjedovati svakoga dana Onoga koji očarava anđele, koji plijeni divljenje nebesa; osjećati oko sebe duše koje žive od

1. Sv. Pavao Kološanima 1, 24.

istoga čara, koje trpe iste boli i prinose se u ognju iste Žrtve, s Hostijom ljubavi, prinositi s njima, biti zajedno oko Oltara! To je Nebo koje je započelo!

Sve dane On je napušten od svih, navečer... I to je silom zakona da On treba ostati tako sam, On koji bi jednom zrakom svoje slave mogao pod svoje noge podložiti kroz vječnost cjelokupno stvaranje! On, za čije žrtvovanje nema noći, nema predaha![1]

Neka u klanjanju Isusu–Hostiji vaše srce postane, snagom milosti i žrtava, kao zlatna kadionica, neka plemeniti žar, dapače herojski žar ljubavi, u njoj bude oganj što stalno gori; neka nebeska čistoća bude tamjan koji neprestano izgara i čiji miris raduje i očarava Srce Isusovo.

Tako sam zadovoljna kada ukrašavam njegovo prijestolje najrjeđim cvjetovima koje mogu naći! Kad god se može, čini mi se da se ne bi trebalo zanemarivati izraziti štovanje našemu Gospodinu, ne samo žarom svoje duše, nego i svim izvanjskim ljepotama i svim ukrasima koje mu se svidjelo darovati nam na zemlji, a koja se tako često rabe protiv Njega!

Ne napuštajte srcem Svetohranište.... tu se postaje ljubav!

Kad bismo što brojnije bile okupljene oko Blaga–Hostije! Toliko žeđam za tim!

Naš Gospodin — osamljen u Svetohraništu — poziva vas da imate udjela u Njegovu životu samoće i šutljiva klanjanja.

Bavite se svojim Isusom koji je sam u tolikim Svetohraništima i pravite mu društvo srcem, budite

1. U smislu mističnoga žrtvovanja koje je nastavak onoga na Kalvariji.

njegova mala klanjateljica u svim mjestima u kojima je napušten.

Živimo u našoj tamnici ljubavi, u Rani Srca Isusova i u Ciboriju gdje boravi to Božansko Srce.

Što je trajno sjedinjenje s Isusovom Žrtvom, ako ne trajno žrtvovanje samoga sebe sjedinjena s prinošenjem velike Žrtve?

O divna li sjedinjenja žrtve, ljubavi, revnosti izmedju Srca Isusova i srca njegova svećenika! O uzvišena li prizora koji Ocu Nebeskomu nudi savršeni plan Isusa Otkupitelja, ostvaren po Oltaru: Isus prinesen i čovjek otkupljen, prinesen, žrtvovan s Njime i po Njemu, na slavu Oca Nebeskoga.

Isus svakoga časa silazi na svijet. To je uzvišeni dar Nebeskoga Oca; i u svaki čas, prinesen preko Svećenika i po dušama, Isus Krist je kao vraćen i ponovno darovan Presvetomu Trojstvu i On povezuje s Njime u krilu svoga Oca duše koje su posvema njegove, prinoseći ih žrtvovane s Njime. O ljubavi, ljubavi!

O Riječi, Bože moj, izreci nad nama onu riječ koja si Ti sam! I koliko je moguće neka nas ona pretvori u Tebe, tako da ne živimo više mi, nego da Ti živiš u nama; zatim nas prinesi, uključi nas u svoju žrtvu; na kraju uništi nas da bismo živeći u Tebi, skriveni u Tvome Srcu, davali po Tebi, s Tobom i u Tebi, koliko dopušta naša slabost, svaku čast i svaku slavu Presvetomu Trojstvu.

Moja je duša bila ispunjena velikim poštovanjem i velikim divljenjem prema dostojanstvu svećenika. Zatim sam jasnije no ikada vidjela neizmjeran ponor koji dijeli duše počašćene mističnim svećeništvom i onim

pravih svećenika. Oni umnažaju Isusa Krista, oni ga takoreći proizvode; a drugi ga mogu samo prinositi s njime.

Sjedinjenost s Oltarom, sjedinjenje sa Žrtvom, to poistovjećivanje čitava života sa službenicima Gospodinovim, da bi oni slavili što dostojnije, to je uzvišen čar. To je čisto kršćanstvo — pomagati svećenicima i posvećivati se za njih.

PRESVETA DJEVICA MARIJA

Budući da je Bog jednom Isusa Krista darovao svijetu po Mariji, On ga po Njoj ponovno mistično neprestance daruje otkupljenim dušama. Marija je bila postavljena pored Križa i pored Oltara njegova Božanskoga Sina, između Srca Isusova i vjernih duša. Marija je zapečaćen zdenac iz kojega je provro čitav izvor i iz kojega svijet i duše mogu crpsti vode Gospodinove.

Budući da pakao želi prognati Isusa Krista i njegovu Crkvu iz duša i društava, sada je kao nikada prije čas da uzdignemo vapeće ruke prema neusporedivoj Djevici po kojoj je Otac Nebeski svijetu darovao Isusa Krista, kako bi ta blaga Majka Spasiteljeva, dajući takoreći Isusa Krista dušama — dala im izgubljeni život, da bi ta moćna Zaštitnica Crkve, »strašna kao vojska pod zastavama« (1) zadobila pobjedu nad svojim neprijateljima, i da bi ta Božanska Kraljica Hijerarhije privukla na sve članove katoličkoga klera takve blagoslove Srca Isusova da im očuvaju hrabrost i njihovu savršenost usred oluja naše žalosne epohe te da učine da zasjaju kao dijamanti bez ljage na divnom ruhu Crkve.

Bezgrješno začeće je najljepši plod Otkupljenja, to je trijumf božanske milosti nad svim posljedicama istočnoga grijeha čija ljaga nije dosegla Mariju.

Dok nam je Eva donijela smrt svojim neposluhom, Marija je — proglašujući se poniznom službenicom Gospodinovom, postala za nas Glasnicom života. Ona je primila od Oca Nebeskoga po Duhu Svetomu Onoga koji je pravi Život svijeta. Ona nam ga je donijela u svom djevičanskom krilu i po Njoj je k nama došao Spasitelj, Otkupitelj, Pomiritelj naših duša.

Marija je u neusporedivoj mjeri svoje svetosti i svoje ljubavi, ponajprije primila s Neba ljiljan svoje čistoće, zatim svoga Isusa, zatih duše, a svaki od tih darova je uvećavao sjaj dvaju drugih. Djevica bez ljage, Majka Isusova, Ona je postala njegova Zaručnica na Kalvariji da bi mu porodila naše duše i postala naša Majka.

Ona je ušla u Svetinju nad Svetinjama, Ona je bila prekrivena sjenom božanskih svetohraništa. Njoj je dan veliki Dar Neba zemlji. Ona je bila stvorena tako čista, tako uzvišena, tako lijepa, tako velika te joj je bilo dopušteno prodrijeti u krilo Očevo i ondje primiti Sina po Duhu Svetomu. Ona je tako postavljena između Oltara i Križa, kao što je Ona bila postavljena izmedju Križa i Neba.

Pozivam Isusa u moju bijednu dušu gdje molim Svetu Djevicu da mu načini oltar svojim Bezgrješnim Srcem. Duhovno primam Isusa, dajem mu sve vrste štovanja po Mariji, darujem se Njemu po Njoj... na kraju prinosim Ga i darujem po rukama Marijinim Presvetom Trojstvu i Njoj samoj, na sve nakane za koje se On ne prestaje prinositi i žrtvovati.

Bezgrešna Djevice, ti koja privlačiš djevice mirisom svojih miomirisa, budući da si naš Uzor i naša

Kraljica, budi naša Odvjetnica i pokaži se našom Majkom. O divni primjeru otkupiteljskoga i euharistijskoga života, ti koja tako žarko želiš vidjeti Isusa ljubljena..., otkrij nam svoje tajne ljubavi!

Nakon što je naša Majka, Presveta Djevica, napustila zemlju i uzašla na nebo, pokušajmo biti ovdje dolje njezine male zamjenice. Nije stoga dovoljno ljubiti je, tko ne bi ljubio Majku?... Nego je treba nasljedovati. Ona je tako čista! Budimo ljiljani! Ona je tako ponizna! Budimo ljubičice! Ona sva gori od ljubavi! Budimo lijepe male ruže sve namirisane ljubavlju!

Nasljedovat ćemo Mariju razmatrajući u svom srcu sveta otajstva života, smrti i proslave našega Gospodina. Svaka desetica Krunice donosit će nam dragocjen spomen na to. I zazivajući Mariju našim usnama, dok će nam u duši biti prisutna sva ta božanska otajstva, molit ćemo je da se zauzme u našu korist i da govori Bogu da spriječi propast svoga naroda.

Znate što je Ona činila na zemlji — prinosila je Isusa. I sebe je prinosila, povrh svega, dopuštala je da bude prinesena.

Hajdemo se s Njom uspeti na brdo mirhe — na Kalvariju — i na brežuljak tamjana — na Oltar!

Sretan Božić! Čestitajte Presvetoj Djevici i posudite njezine tako čiste ruke da prinesete Dijete Isusa Nebeskomu Ocu, i u tom slatkom Djetetu beskonačno klanjanje, beskrajno zahvaljivanje, svemoćnu molbu njegova Presvetoga Srca.

Marija je vaša Majka, vaša Zaštitnica, vaš Uzor. Od te moćne Majke molite za spas Francuske, pomoć

u opasnostima koje nas ugrožavaju. Toj tako plemenitoj, tako velikoj Zaštitnici idite tražiti kreposti koje vam nedostaju, duhovna oružja koja su vam potrebna protiv demonskih napada i napasti. K tomu nebeskom uzoru idite učiti, razmatrati, nasljedujte se.

Marija je provela svoj život u skromnoj službi maloga domaćinstva. Poslove koje vi činite i ona je činila; vaše muke ona je poznavala; vaše brige i ona je imala, ali koju savršenost je ona unosila u sve te čine koji su izgledali tako općeniti, tako redoviti, tako jednostavni! Do koje zasluge se ona uzdigla!

Usvojite njezin duh, radite s njom i kao ona ; sjedinite se s njezinim nakanama i činite sa savršenošću iznutra i izvana vaše najskromnije i najredovitije čine i zadobit ćete od Boga veliku slavu.

Za žrtvu treba krvi, krvi srca ili krvi iz žila! Naš Gospodin dao je obje odjednom. Darujmo s Blaženom Djevicom Marijom barem krv srca!

Idimo k Mariji! Kako trebamo ljubiti tu Nebesku Majku! Koliko je trebamo štovati nasljedujući je! Ostanimo s Njom u Dvorani posljednje večere zazivajući po njezinu Bezgrešnom Srcu Duha Svetoga u naše bijedne duše.

Dobro ste učinili što ste se bacili s pouzdanjem u ruke Svete Djevice. Računajte na njezino Majčinsko Srce koje će vas poučiti i pomoći vam. Ne treba strepiti kad imamo pouzdanje u tako slatku Majku koja je Kraljica Neba.

Ah nikada, ni u kušnji, ni u radosti, ne povlačimo se iz Marijine zaštite! Skrijmo se svaki dan u njezino Srce da bismo ondje molili, plakali, trpjeli, kao i da

bismo ondje u časovima trijumfa Crkve pjevali himan zahvalnosti.

Marija će nas dovesti k Isusu, ona će nas čuvati oko Isusa i prinositi nas Isusu.

Idući k Mariji kao najboljoj Majci, ići ćemo k Isusu kao našem jedinom i milosrdnom Spasitelju.

CRKVA

Crkva u različitim fazama svojega života odražava kao u vjernu zrcalu Isusov život, život svoga Poglavara i Zaručnika. Sva otajstva, svi čini iz života Našega Gospodina, postali su predmetom posebnih štovanja i posebni izvori milosti, primijenjeni s većim ili manjim obiljem, prema vremenima, pogiblima ili potrebama Crkve.

Ne živimo za sebe, sve treba gledati u nacrtima Božjim. Naše sadašnje boli — ako dosežu vrhunac i ako bismo i sami bili žrtvovani u velikoj nevolji — kupuju i pripravljaju buduće i sigurne trijumfe Crkve... Crkva tako ide iz borbe u borbu te iz pobjede u pobjedu koje slijede jedna za drugom sve do Vječnosti koja će biti konačni trijumf.

Trebalo je da Krist trpi i tako uđe u svoju slavu. I Crkva i duše trebaju proći istim putem. Crkva ne živi samo jedan dan. Kada su mučenici padali kao što padaju zimi sniježne pahulje, nije li se moglo vjerovati kako je sve izgubljeno? Ne, njihova krv pripremala je trijumfe budućnosti.

Kao Zaručnica koja se ukrašava za svoga Zaručnika, Crkva prolazi kroz stoljeća prema savršenstvu Neba, ukrašava se sve više, dovršava svoj ukras i ukrašavat će se uvijek sve više, sve do dana vječne svadbe. Kada stigne na prag vječnosti u svemu sjaju

svoje ljepote, njezina na posljetku pristigla djeca približit će se savršenosti Neba kolikogod je moguće u smrtnom stanju i pružit će ruku izabranicima Neba da prijeđu posljednji prolaz.

Božanska Providnost podiže prema potrebama vremena različite redovničke redove koji trebaju, po mjeri svojih sila, pomoći Svetoj Crkvi.

Ujedinjeni u Srcu Isusovu učimo se ondje i crpimo sve više predanje bez granica za stvar Božju i Crkve.

Ne bojte se opasnosti za Crkvu, nije Crkva u opasnosti, ona ima riječ Isusa Krista i ništa je neće uzdrmati. Tko je kao Bog? Vrata paklena neće nadvladati Crkvu koju je On utemeljio.

LJUBAV PREMA BOGU

Ljubiti znači darivati se; ljubiti znači predati se; ljubiti znači žrtvovati se; ljubiti znači vezati se uz ono što ljubiš; ljubiti znači gorjeti; ljubiti znači trošiti se; ljubiti znači ništa ne odbiti; ljubiti znači napustiti sve zbog ljubavi; ljubiti znači imati veliku žeđ za tim da vidimo kako je ljubljen onaj kojega ljubimo i nema cijene da se to postigne; ljubiti znači tražiti posvuda tisuće života, tisuće srdaca da bismo ih žrtvovali i zapalili, i da bismo ih bacili kao plijen pod noge Ljubljenoga pobjednika.

Služiti svim našim jadnim silama interesima Božjim koji su tako prezreni u naše dane i ljubiti svom sposobnošću naših srdaca toga Boga koji je ljubav izdana, zaboravljena, napuštena, zanijekana, prilično je velik životni cilj.

Ljubav nije poznata, Ljubav nije ljubljena. Ako želite zaliječiti golemu ranu Presvetoga Srca, ljubite, ljubite! No, ljubav ne živi bez trpljenja, bez borbi i bez žrtava.

Ljubite dakle Isusa koji je vas ljubio sve do uboštva jaslica, sve do poniznosti Nazareta, sve do oskudice u pustinji, sve do preobilja svete Večere, sve do agonije u Vrtu, sve do osramoćivanja u Sudnici, sve do mučenja bičevanjem i do Krunjenja trnjem, sve do mučeništva oproštaja s Majkom, sve do muke na

Križu, sve do žarke žeđi svoga posljednjega časa, sve do svoje napuštenosti u agoniji, sve do zadnjega daha svojega Srca, sve do udarca kopljem i do istjecanja svoje Krvi kroz onu svetu ranu! Ah, ljubite, ljubite!

O napuštenosti! O šutnjo! O rane božanske kroz koje je istekla krv i život mojega Ljubljenoga! O otajstva ljubavi i boli koja ste ispunjavala duge sate njegove agonije na Križu! O ljubavi koju tako slabo uzvraćaju nezahvalni ljudi, kada bi te barem neka srca istražila u dubini i shvatila koliko su siromašna ljudska srca sposobna za to, kada bi te neka srca sebi predočila!

O Isuse, raširi naša srca, protegni našu sposobnost da trpimo, da se žrtvujemo, da se ponizujemo, da silazimo u svoje ništavilo, da se kupamo u tvojim bolima, kako bismo jednoga dana bili sjedinjeni s tvojom pobjedničkom ljubavlju u Nebu! Ljubimo ljubav!

O ljubavi, ljubavi! O žarki ognju, što je tisuće života da se žrtvuju Tebi, što je tisuće srdaca da Ti se posvete?

Trebali bismo biti pravi Serafi dok toliki zli postaju pravi đavli, ali raspeti Serafi jer se život ljubavi ne provodi bez trpljenja.

Bog želi od vas serafsku ljubav, to jest žarku ljubav, punu plama, ljubav koju ništa ne zaustavlja, ljubav koja se uzdiže iznad svega stvorenoga, kao plamen; ljubav koja prolazi i nadilazi sve žrtve ne trpeći nikakove promjene, kao što zraka sunca prolazi kroz kristal a da ne potamni; vatrena ljubav kojoj ništa nije prevelika cijena, koja proždire sve ljudsko i koja vas čini zapaljenima za interese našega Gospodina, kolikogod to stajalo, i za suverenu Ljepotu, pred kojom se naše srce treba istopiti od ljubavi.

Ljubav ne može biti čista ako nije žarka, a ne može biti žarka ako nije čista. Vatra koja bi htjela sažeći neko ublaćeno, vlažno drvo, pokriveno blatom ili mahovinom, ne može se ražariti u plamen, dimi se i često utrne.

Što vaša ljubav bude čistija, to će biti žarča; mjera njezina žara je u njezinoj čistoći. Da bi vaša ljubav bila čista, sve u vama treba biti čisto: srce, duša, duh, tijelo, osjećaji, misli, riječi, držanje; ne samo ta neizostavna čistoća da bi se pripadalo Našemu Gospodinu, nego ona izvanredna, savršena, anđeoska čistoća koja sve čini nebeskim u zaručnicama Božjim, vanjštinu i nutrinu. Ljubav dolazi iz srca, ako je sve u vama čisto, nebesko, anđeosko, vaše srce će biti čisto, tada će vaša ljubav biti anđeoska ljubav i jer će biti čista, zapalit će se, sjat će nebeskim sjajem, uzdići će se i biti žarka, postat će kao požar i tada ćete darovati Isusu serafsku ljubav.

S vjerom, ljubav nas treba priječiti da popustimo. Slatkoće ljubavi imat ćemo u Nebu, ovdje dolje zadovoljimo se da imamo njezinu plemenitost i snagu.

Nema ljubavi bez trpljenja, nema posvemašnjega darivanja bez žrtava, niti suobličenosti božanskom Raspetomu, ako smo bez agonija i bez boli.

Što se Isusu sviđa? Siromaštvo, trpljenje, poniženje, prezir, skromnost, poslušnost, čistoća, jednostavnost, istina, žrtva, bol, ljubaznost!

Koje su Isusove želje? Žeđ za Očevom slavom, žeđ za dušama, za ljubavlju, za sjedinjenjem s našim

dušama, žeđ za prinosima i žrtvama, za poništenjem sebe i darivanjem.

Mnogo ljubiti vrijedi više nego mnogo čitati. Pomazanje ljubavi podučava u svim stvarima. I znati a ne ljubiti, znači hraniti ljubav prema sebi ili barem prema vlastitu životu, i plitkost duše koju se Bog trudi pokopati u mističnoj smrti.

Ne ono što osjećamo, nego ono što činimo čini našu zaslugu i dokazuje Bogu našu ljubav. Dojmovi nas ne trebaju uznemiravati dok su naša djela sukladna božanskoj volji.

Vi ne možete biti u ognju i žaru, tim je vaš dio dragocjeniji: jedan čin ljubavi i poniznoga predanja čini najviši dio duše u agoniji, daje više slave Bogu nego djela učinjena u plamovima života ljubavi. Naš Isus na zemlji jest Isus koji trpi.

Sjetite se kako se ovdje dolje veličina ljubavi neke duše prema Isusu ne treba mjeriti slatkoćama koje joj on daje, nego po križevima i trpljenjima za koja joj daje milost da ih podnese za Njega.

Postoji samo Isus! Postoji samo njegova ljubav koja će potpuno zasititi naša srca, i posjedovanjem njega neće dopustiti da išta žele naše duše, a u Nebu tek! Jer ovdje dolje ljubav ima veo i, kolikogod bio lagan, previše je za savršenu sreću.

Imati samo jednu ljubav — Isusa! Jednu želju — svidjeti se njemu i samo Njemu! Poništiti sebe da bi On živio u meni! Jedan cilj: njegovu slavu, širenje kraljevstva njegova Srca! Jedan posao — učiniti da ga ljube! Jedno boravište — ranu njegova Srca u Svetohraništu! Ne postavljati više granice ljubavi! Ne uzdati se u sebe i sve očekivati od Njega!

O Ljubavi, Ljubavi! Htjela bih te ljubiti srcima svih Serafa i još bolje, tvojim vlastitim Srcem! Ja posjedujem to Presveto Srce i po Njemu te ljubim! Darujem se i iznova darujem Tebi i prihvaćam sve što želiš. Pokaži mi ništavilo svega što nije Ti sam.

Jedno srce više koje ga ljubi, jedna duša više koja mu se posvećuje i koja ga slavi, jedna usta više koja ga ispovijedaju i pjevaju mu, jedan duh više koji ga motri i ispunja se Njime; i kasnije, jednoga dana u Nebu jedan seraf koji gori za Nj kroz Vječnost, za to vrijedi muke, proliti svoju krv sve do posljednje kaplje.

Ići izravno k Isusu da bismo ga tješili i naknađivali uvrede. Razmišljati o njegovim nutarnjim ranama, o njegovoj slavi, o njegovim interesima prije i iznad svega. Baviti se Njime. Jednom riječju On! On! Ta riječ kaže sve. Željela bih time zapaliti vaša srca! Moje zdravlje, naše zdravlje, treba ga željeti, to je istina, no treba se povjeriti njegovoj nježnosti. Njegova slava, njegovo kraljevstvo, njegovi interesi za Njega, to je naš posao. I očarala me ona riječ Našega Gospodina jednoj od onih ljubljenih duša: Bavi se mojim interesima, ja ću se brinuti za tvoje.

Tko dakle misli izravno na Isusa? Komu je On stalna misao? O, kad bi ih bilo malo i kako bih željela biti medju njima!

Kad jedna duša zaboravi sebe i kad traži jedino Boga i njegovu slavu, unatoč njezinim bijedama, obuzeta je Bogom koji je privlači malo pomalo svojom milošću, koji živi u njoj i pridružuje je svojoj žrtvi, čekajući da je pridruži svojoj slavi.

Po sebi niste ništa, tisuću puta ništa, ali s Isusom, u Isusu, ujedinjeni s Isusom, možete biti sve ono što On želi. Neka vam izvadi vaše srce, neka vam dadne svoje da biste ga ljubili; neka njegovi plamovi budu vaša ljubav prema Njemu ; da tako ne živite više vi, nego da Isus živi u vama i zatim, neka to jadno srce tako ljubazno nadomješteno On uroni do dna u ponor svoga Presvetoga Srca, kako biste živjeli ondje, skriveni u Bogu, s vašim Zaručnikom Isusom!

Ljubite Isusa svim svojim srcem i ne mislite više na sebe, nego na Njega, na Njegovu slavu, na Njegove interese, na duše koje On toliko ljubi.

Ljubimo ga u nutarnjoj pustoši kao i u radosti. I jedna i druga dolaze nam od njegova milosrđa. Isus je uvijek vrijedan ljubavi, ljubimo ga uvijek.

Ljubimo Isusa, ljubimo duše, ljubimo djelima, žrtvama, eto prave ljubavi. Želim vam da njome budete zapaljeni kao požarom.

Vjernost žrtvi gasi žeđ i napaja ljubav duše i ljubav prema Isusu, jer On žeđa vidjeti nas vjerne, taj dobri Učitelj i prije svakog čina kreposti tiho nam govori: »Dajte mi piti!« Ah, ne odbijmo mu ništa i gasimo njegovu božansku žeđ!

Ljubimo Isusa bez mjere i žrtvujmo sve za njegovu slavu: naš odmor, naše srce i naš život.

Ljubimo Boga, ali pravom ljubavlju, ljubavlju koja živi od trajnih žrtava i trajnih odricanja.

Sve po Ljubavi, sve za Ljubav!

Ljubimo bez mjere Onoga koji je ljubav. Život ljubavi nije bez trpljenja. Ako bi mogao biti bez boli, ljubav bi ih iskala ovdje dolje kao svoje blago, jer

samo po njima postaje jedno srce sa svojim Ljubljenim Raspetim.

Želim vam tu pravu i solidnu ljubav koja ne živi samo od osjećaja, nego od djela, onu žarku ljubav koja nadilazi sve zapreke, ljubav koja moli, koja zaboravlja sebe, koja se predaje, koja traži i slijedi samo trijumf svoga Isusa.

Trebate izvući korist iz odricanja: malo previše zadovoljavate svoje srce, a naš Gospodin se drži malo hladno prema vama... ne pretjerivanje, nego žrtva čini radosnim, ljubeznim, djetinjim. Ako Isus ima vaše tankoćutne znakove osobite pažnje, vi ćete imati njegove.

Imam strast za Isusa Krista. Željela bih vidjeti kako vlada u srcima i nad društvima. Htjela bih mu uputiti mnogo duša, osobito uzvišenih duša, bez interesa — koje ga ljube radi Njega samoga i koje bi bile obuzete revnošću za njegovu slavu.

Htjela bih vam podariti nebesku strast za Isusa Krista. On je došao donijeti oganj ljubavi na zemlju, i što bih poželjela, nego da zapali vaše duše? Htjela bih vidjeti kako vas proždire ta ljubav, ne ljubav neplodnih želja i osjećaja, nego ljubav na djelu i istini koja ide do zadnje predanosti i koja dopušta da je Ljubljeni nosi sve do krajnjih granica žrtve.

LJUBAV PREMA BLIŽNJEMU

Sjedinjenost srdaca i duša u Srcu Isusovu čini sreću redovničkih obitelji, a Kćeri toga Presvetoga Srca, žarišta božanske ljubavi, trebaju se zapaliti tim žarom svete ljubavi i odlikovati se tankoćutnošću uzajamne ljubavi.

Budimo sve svima. Isus će nam obilno platiti.

Poniznost za vas, krajnja i tankoćutna ljubav za druge vama na uštrb, bez hvalisanja.

Ljubite se radi Boga i u Bogu, ljubite Isusa u svojim sestrama, služite jedne drugima, neka se svaka trudi opravdati svoje sestre, pomagati im, ohrabriti ih, rasteretiti ih, neka svaka traži za sebe najteže, najmučnije, posljednje mjesto.

Jedinstvo u molitvama, jedinstvo u ljubavi prema Isusu, jedinstvo u žrtvama, jedinstvo u željama za slavu Božju, jedinstvo srdaca i duša, to je Nebo koje je započelo na zemlji boli i kušnja.

Sjedinjenje s Bogom, to je sav naš cilj u Nebu i na zemlji. Jedinstvo među našim dušama, to je tajna sreće. Mogu vas samo ohrabriti da ojačate veze toga nutarnjega jedinstva koje je bilo posljednja Isusova želja na Posljednjoj večeri: Oče moj, da budu jedno kao što smo mi jedno; da budu savršeno jedno.

Žrtva potpore, ljubavi, blagosti, poniznosti, savršene tankoćutnosti da bi se došlo do savršena jedinstva srdaca i duša u Bogu i za Boga.

Živite u *srdačnu* jedinstvu medju vama, pod svaku cijenu i kolikogod to stajalo narav.

Gdje je jedinstvo, ondje kraljuje Isus. Sotona kraljuje ondje gdje se srca dijele.

Jedinstvo zahtijeva silu. Sotona je onaj koji dijeli, a Isus je onaj koji ujedinjuje. Gdje ne vlada jedinstvo, Isus ne može kraljevati. On ne želi kraljevati nad podijeljenim kraljevstvom. Kakva utjeha za nas što je naše jedinstvo tako istinito, tako duboko, tako srdačno! To je dokaz kraljevanja Isusova!

Jedinstvo duše, srca, cilja, ljubavi, misli, nakana, želja, ponašanja, vjernosti i žrtava.

To jedinstvo treba uzdržati pod svaku cijenu, no može se održati samo uz vlastito kroćenje. Imati samo jednu sveopću misao, znači silom žrtvovati sve pojedinačne misli, biti sve slivene u isti kalup, znači odbaciti sve oblike osobne mašte.

Malo više ljubavi i ništa vas više neće strašiti. Ljubimo Isusa, ljubimo duše, ljubimo djelima, žrtvama, eto temeljite ljubavi.

Kako je dobro biti posvema ujedinjene u Isusu. Eto čvrstih lanaca koje ništa ne može raskinuti. Veliko jedinstvo duša stvara se na Križu i po Križu.

Vježbajte se u strpljivosti, u ljubavi, u blagom uzajamnom podupiranju; vi ćete učiniti jedan korak, a Isus će ih učiniti deset u vašoj dragoj duši.

Potrebno je da naša srca budu toliko jedno u Srcu Isusovu, da takoreći više ne bismo znale koje su nazočne ili odsutne.

Uzajamno poštivanje, ali duboko jedinstvo u Bogu, postupati međusobno kao prema Anđelima, to je komadić Neba na zemlji, i kada smo tako ujedinjene

da pjevamo hvale Ljubavi–Hostiji pred njezinim prijestoljem, to je već gotovo cijelo Nebo.

Kakva sreća za vas kada ste uvijek zadovoljne s Bogom i bližnjim, a nezadovoljne samima sobom iz poniznosti, uvijek uslužne i jednake u svakoj prilici, u zlima i protivštinama!

Imajte pred očima poniznoga i blagoga Isusa i trudite se nasljedovati ga u njegovu tonu, njegovim riječima, njegovim postupcima, njegovu držanju. Recite si često: »Nisam ovamo došla da budem služena, nego da služim« i radite dosljedno tomu.

Kćeri moja, vi ste blagoslov kuće, ne mislite da ste beskorisni; vi trpite, to je najbolje. Vi zaslužujete milosti za one koje rade, a vaša prividna nemoć je veoma plodna.

Nema nevinijih radosti ni potpunijih utjeha, ni temeljitije i istinitije srdačnosti od onih koje su djelom redovničke duše u njezinoj duhovnoj obitelji.

Što se tiče antipatija, to su čiste napasti. Ne bavite se nikada tim mislima, niti se mučite, prezrite ih i ne činite ništa, čak ni neku gestu koja bi mogla izraziti izvana tu đavolsku napast. Isus je umro za sve duše, ljubimo ih sve.

PONIZNOST

Ostanite u svojoj neznatnosti, svojoj nemoći, svome ništa. Isus je taj koji vas u tome drži i njegovi nacrti su vrlo jasni. Izvucite korist iz svega da se ponizite i da se držite na posljednjem mjestu koje je vaše, tamo gdje vas Isus želi.

Velika je milost kad čovjek vidi da ne vrijedi ništa i da postaje osrednji i podnošljiv, za to treba proći dosta puta. Bog kopa istinom temelje poniznosti u duši kao bitni temelj *savršenosti*. No, poniznost mora poroditi u nama beskrajno *pouzdanje u Boga*. Ako se tu rađa *obeshrabrenost*, rađa je *prerušeni ponos* što dolazi od djelovanja sotone, a mi je trebamo prezreti i odbaciti.

Poniznost je dar Božji kao vjera, i ne treba prestati prositi je u molitvi. Ako bi se čovjek htio izgubiti u ponoru svoje ništavnosti, ako bi prolazio kroz tisuće poniženja, čak svojevoljnih, duh može ostati još uvijek lud od ponosa, ako mu Bog ne dadne taj dar nutarnje poniznosti, poniznosti srca. Poniznost znači vidjeti i ljubiti istinu o našoj vlastitoj vrijednosti, koja je čisto ništa i manje od ništa. No, duh ranjen zlom, nije sposoban vidjeti jasno istinu, ili, ako je vidi, izvući iz toga prave posljedice. Sve je postalo izopačeno u nama po grijehu. Jedino nas milost može nanovo podići i pokazati nam pravo svjetlo. O, kad

bismo mogli shvatiti koliko je poniženje ne biti ponizan!

Shvatila sam kako svete duše koje su dosegle vrlo savršen stupanj poniznosti, nisu više osjećale iste strahove koje su imale prije, da bi darovi koje im je Bog dao bili poznati. One vide tako jasno da ti darovi pripadaju Bogu te da su one samo bijedno tlo na kojem se Bogu svidjelo činiti divote, te ništa ne prisvajaju sebi i sretne su da druga stvorenja daju slavu Bogu.

Prihvaćajte sa srećom sve što vas ponižava ne zaustavljajući se pod izlikom da bolje služite zajednici, ili da bolje uspije neka stvar s vašim idejama. Nije netko koristan zajednici jer zna bolje šiti ili vesti, ako je bez kreposti. Korisniji je kada je svetiji, kreposniji, ponizniji. Ako je to oboje spojeno, toliko bolje, ali glavna je krepost. Ako ju je trebalo steći tijekom deset godina poniženja, uslijed nesvojevoljnih neumješnosti, dosadnih možda zajednici, plodovi koji slijede su neprocjenjivi. Što budete više radile na tome da se ponizite, manje će Bog sam biti prisiljen ponizivati vas kako bi vas postavio na vaše mjesto.

Budite ponizne, podložne, malene, spremne okrenuti se na sve strane, žrtvujući svoje poglede, svoje ideje, svoje interese nastojeći slijediti i služiti bližnjega. Mali silnik kao što je vaš karakter, znade se dobro nametnuti da podupire vaše. Konačno, kćeri moja, ljubimo Isusa i budimo ljubezni prema bližnjemu, a nama, nama se ne bavimo, pustimo Našega Gospodina neka on radi.

Uspinjat ćete se prema svetosti onoliko koliko budete silazili u poniznost, odricanje, prezir same sebe.

Abeceda poniznosti jest — nikada se ne ispričavati kada imate dobru kob da budete krivo prosuđeni. Pokazati da nemate krivo, čak govoreći samo točnu istinu, znači ispričavati se. Redovnička poniznost zahtijeva u tom slučaju šutnju, i zatim pokoju poniznu riječ kajanja i čvrste odluke, bili krivi ili ne, makar za jedan slučaj velike sablazni.

Pouzdanje u poniznosti srca; Bog daje svjetlo i milost; na nama je da ih slijedimo i da se njima okoristimo u poniznosti i miru. To nam naš blagi Učitelj želi strgati naše dronjke da bi nas odjenuo u sebe sama.

Kupajte se u tom svjetlu koje vam je Isus dao u vašem duhovnom siromaštvu, u vašim nedostacima, u vašoj ništavnosti.

Imajte pred očima poniznoga i blagoga Isusa i nastojte ga nasljedovati u njegovu tonu, njegovim riječima, njegovim postupcima, njegovu držanju.

Svaki put kad navika ili lukavštine ljubavi prema sebi izdaju vašu dobru volju, ponizite se pred našim Gospodinom i recite mu: »Isuse blaga i ponizna srca, učini srce moje po srcu svome.«

Računajte apsolutno na svog Isusa. On može sve što izgleda teško i nemoguće ubogoj naravi i On se brine za sve u poniznoj i njegovu božanskom djelovanju predanoj duši.

Držimo naše srce visoko s Isusom, našu dušu u Svetohraništu i cijelo naše biće u malenosti, poniznosti, sniženosti.

Kada vam Isus kaže: ne bojte se malih čina jednostavnosti koji ponizuju ljudski duh i ljubav prema sebi, odrecite se i snizite se!

Budite maleni, maleni, tako maleni, da vas samo Isus zamijeti. Sotona se boji poniznih.

Svatko na svom putu i nema mira nego na tom putu. Vaš sav neka je satkan od poniznosti, skrovita života, blage i ponizne srdačnosti, šutljive odanosti. Svaki put kada izađete s njega čak i s dobrim nakanama, pod izlikom revnosti ili interesa Kuće, itd.... izgubit ćete mir, jer izlazite iz volje Božje, te nećete imati ni milosti ni svjetla, a umiješat će se u to đavao i ljubav prema sebi. Vaše je poslanje biti mali korijen u zemlji, zgažen nogama, jedva vidljiv, i otuda, po svojim žrtvama i vašim kreposnim djelima, vi ćete privlačiti milosti na duše, kao što korijenje privlači sok u stabla. Ako se iščupa korijen iz zemlje, suši se ili trune, kao i vi, ako izađete iz poniznosti i blagosti koja je njezin vanjski oblik.

Prihvatite poniženje i prigovaranje kao stvari koje su vam dužnost, stavite se u duhu niže da ne budete na cijeni kod onih koji vas okružuju. Gledajte sebe kao malu službenicu koju cijeli svijet ima pravo prezirati, odbacivati, prigovarati joj.

Što se više snizite, to će se Srce Isusovo više prignuti k vama.

Zaboravljati sebe — velika je tajna da se usmrti ljubav prema sebi.

Što više budete doista ponizne, uvjerene u vlastitu nemoć, oslanjajući se samo na milost Božju, to više će vas naš Gospodin učiniti plemenitijima i jačima.

Na svaki mali pad, ponizite se i opet skupite hrabrost ne misleći na to. Ah, kako vam je dobro i korisno osjećati se kao prikovane uz vašu slabost! Jednoga ćemo dana biti prikovane na Križ našega

Isusa, nećemo više gledati same sebe, gledat ćemo samo Srce našega Nebeskoga Zaručnika.

Ljubite biti nepoznate i smatrane ništa. Isus vas hoće tu i On će vas tako prihvatiti kao svoju malu žrtvu. Tako poništene, živite na Oltaru, uvijek u žrtvi i uvijek u prinošenju Krvi Isusove.

Ne dajte mjesta obeshrabrenosti jer bi to bila kukavna ljubav prema sebi.

Priznati svoje pogrješke i svoje nesavršenosti znači već dijelom ih ukloniti, a raditi na tome da se poprave i isprave, znači ukloniti ih potpuno.

Željela bih također vidjeti vas plemenitijima u prilikama koje ranjavaju malo ljubav prema sebi. Za nas *redovnice*, te su prilike dobra kob koju bi trebalo *platiti*.

Prava redovnica, učenica poniženoga i raspetoga Boga, hita stisnuti na svoje srce taj stručak mirhe i prikazati ga u šutnji svom Isusu — nitko to ne zna osim Njega.

Uronimo u poniznost, ondje ćemo naći sve što nam Isus želi dati. Osjećaji, ponašanje, djela i riječi, neka sve bude obilježeno pečatom te dragocjene kreposti i neka ništa ne otkrije one osobne osjećaje koji su propast dragocjene ljubavi prema našem poniženju.

Dobri Bog ljubi bijedne, samo ako se ti bijednici drže nisko i ponizno pred Njim i računaju na njegovo milosrđe.

Budite ljubičice, to je vaša želja i moja, a povrh svega želja Srca Isusova. I ne samo da svaka bude ljubičica, nego neka vaš mali samostan bude bujan vrt pun ljubičica, ljubičice neka budu pod listovima skrivene i neka ne bude nijedne vaze u kojoj bi se te

skromne ljubičice pokazivale stranim pogledima. Neka to bude vaš duh — skriti se, izmaknuti sebe, živjeti, žrtvovati se i umrijeti u vašoj jednostavnosti i skrovitosti; služiti Djelu, ne pokazujući ga, nego vršeći vjerno duh i pravila pod samim Božjim pogledom.

Nakon što vam naš Gospodin pokaže tako jasno vašu slabost i vašu bijedu, prihvatite to nutarnje poniženje; držite se malenom do nogu Isusovih, izvucite korist iz vaših slabosti da sebe poništite, ali nikada da se ne obeshrabrite.

Naš Gospodin neće učiniti nešto od vas dok dobro ne iskusite kako sami po sebi ne možete ništa; i tada ćete vidjeti bez sjene sumnje da će sve što će on učiniti u vama, biti po Njemu, a ne po vama. Dopustite mu dakle, da vas dobrano razruši, samo se ne obeshrabrite, naprotiv, recite: kad sam slaba, tada sam jaka; kada ja ne mogu ništa, vapijem Isusu koji može sve i On će učiniti u meni svojom milošću ono što je nemoguće mojoj slabosti.

Poniženje za ljubav prema sebi, korak je prema Isusu!

Neka sirota redovnica bez velikih talenata, ali koja ostaje na svome mjestu skrivena, skromna, ponizna, ispunja cijelu kuću miomirisom svojih dobrih ali šutljivih primjera.

Balažena Marija od Isusa Deluil–Martiny
velika štovateljica Presvetog Oltarskog Sakramenta

Kapela Kćeri Srca Isusova u generalnoj kući u Rimu prigodom stote obljetnice družbe 8. prosinca 2001.

POSLUŠNOST

Svetost je ljubiti Boga i izvršavati u svim stvarima njegovu presvetu volju. To za vas znači biti poslušni milosti, nikada joj ništa ne odbijajući, pokoravati se vašim pravilima, nikada ne izuzimajući ništa. Slušati vaše poglavare ne raspravljajući niti suditi bilo unutra, ili naizvana.

O ljubezni Bože, kada bi učinio da služenje Tebi bude tako lako duši koja ljubi (kolikogod stajalo izopačenu narav koja je naš smrtni neprijatelj, i tvoj); kad bi mogle biti ujedinjene tvoja slava i naša sreća po tvome milosrđu u tako jednostavnu, tako krotku putu: »Slušati uvijek, srcem i djelom, Boga i one koji nam ga predstavljaju! ...«

Kada bi mogao Ti sam sići na zemlju da nam dadneš primjer i naučiš nas slijediti taj nebeski put predajući se za nas »poslušan do smrti, smrti na Križu!«[1]

Je li to još uvijek moguće, unatoč tomu što si bio primoran reći jednoj od svojih najvjernijih službenica: »kako si prošavši svu zemlju među tolikim srcima od kojih se svako predaje onomu što ljubi, jedva našao, s vremena na vrijeme, jedno koje pristaje darovati se potpuno i čisto tvojoj ljubavi?«

1. Poslanica sv. Pavla Filipljanima, 2, 8

Ne žalostite se, ako vam govorim samo o poslušnosti, jer za redovničku dušu ta krepost sadrži sve što se tiče njezinih bitnih dužnosti; poslušnost je kostur zgrade i ne može postojati bez poniznosti koja joj je temelj, i bez ljubavi koja joj je kruna.

Kako se podložiti u svim stvarima srcem i sudom, ako se poniznošću ne uništi ljubav prema sebi? I zašto, kako slušati ako se ne ljubi jedino Boga? Ja, naime, govorim o toj poslušnosti iz ljubavi koja podlaže svo naše biće tako velikom i dobrom Bogu koji nas je stvorio i otkupio! Bez poniznosti, bez ljubavi, kako se bez prestanka podlagati s radošću i u miru, nadahnuću milosti koja nas uvijek potiče na žrtvu; pravilu, koje se protivi našoj jadnoj naravi; ruci poglavara koji nam pomažu, ne popuštajući, da slijedimo milost, da pobijedimo naše strašljivosti i koji nas vode putem tako slatkim duši, a tako teškim pobunjenom ljudskom shvaćanju?

Treba djelovati u poslušnosti, slijepo, bez razmišljanja, bez ispitivanja vlastita suda, bez odlaganja. To je neizostavno da se formirate, da se poučite... da izvršite svoj duhovni odgoj... da budete prožete redovničkim duhom, duhom odricanja, odustajanja od svoga suda, slijepe poslušnosti i ponizna poštovanja .... konačno bez *slijepe* poslušnosti nema redovničkoga života.

Neka vam naredba, čak i savjet poglavara budu naredba i savjet Isusa Krista samoga. Na prvi znak ostavite sve, letite kamo vas poslušnost zove, oslijepite svoj sud, smatrajte sve dobrim i utemeljite se u volji poglavara.

Poniznost i poslušnost su jedini temelji redovničke predanosti.

Veliko poštovanje prema autoritetu! Nikada ga ne smatrajte sebi jednakim, ne raspravljajte, ne dajte svoje mišljenje, gledajte u njemu Isusa Krista i dajte mu čast koju dugujete onomu koji ga predstavlja.

Tko prezire autoritet, prezire Boga.

Odviše računate na vlastito djelovanje... Ne zanemarujući ono što treba, računajte više na Boga, više na poslušnost nego na svoje najbolje napore.

Molite, budite vjerni svome Pravilu i nikada ne proračunavajte posljedice vaše poslušnosti.

Poslušnost čini redovnicu, a poslušnosti nema bez podlaganja suda i bez pokornosti; podlaganja pak nema bez poniznosti.

Pakao u ovim lošim danima žanje žrtve. Isus će također imati svoje, no, one će biti žrtve poslušnosti iz ljubavi.

Živite iz ljubavi prema Isusu, iz plemenite ljubavi. Živite od vjere u odnosu na poslušnost, od slijepe vjere za koju svaka riječ poglavara dolazi od Boga.

Želite trpjeti, trpite po poslušnosti po kojoj je vaš Isus postao Žrtvom, i ona je bila jednako velik krvnik kao i ljubav. On je bio poslušan do smrti i to do smrti na Križu.[1]

Zaboravite sve, gledajte samo Isusa... žrtvovanje naših ideja, naših želja, to su krila našim nogama da što brže stignemo do Isusa.

Po poslušnosti, po savršenom podlaganju vašega duha i odricanju od vlastita mišljenja, s milošću koju

1. Sv. Pavao; isto.

će vam uvijek obilno dati Isus, osujetit ćete lukavoga neprijatelja, steći ćete solidno iskustvo i sazreti do savršenstva ljubavi prema nacrtima Božjim.

Oh, kad bi skriveni, žrtvovani, prineseni život u poslušnosti slavio Boga čistije i šire nego mnoga dobra djela u životu svijeta, i malo ukaljana traženjem sebe, vlastite volje, skrivene taštine!

Vaš sigurni put je poslušnost. Bacite se u nju bez pridržaja, u najmanjim pojedinostima, Isus to hoće ; po njoj ćete biti vezani uz njegovo Srce unatoč oluji i tu ćete zadobiti sigurnosti koje su vam uskraćene u nutrini u osjećajnom dijelu. Poslušnost i nasljedovanje poniznosti preko tražena i prihvaćena poniženja.

Bez poslušnosti bili biste beskorisna grana. S njom, izgubljeni u volji Božjoj, služit ćete joj prema njezinim željama i bez varke. Vaše srce, vaša volja, vaše sklonosti, vaše privlačnosti, vaše želje bit će priljubljene i utemeljene po poslušnosti uz Srce, volju, želje i misli Božje očitovane preko vaših poglavara. Niste više vi malo ništa, koji ćete djelovati, govoriti, trpjeti, živjeti, to je Isus koji će raditi, govoriti, trpjeti i živjeti u vama. Kakva razlika, kakva sreća i kakva zasluga u vjernoj, plemenitoj i umrtvljenoj suradnji vaše volje i vaše duše u tom nacrtu i tom djelovanju Božjem u vama i po vama! Tada ga više nećete ometati i doista ćete mu služiti. Hrabro, tako je ugodno biti jedno srce i jedna volja s Bratom i Zaručnikom kao što je Isus.

MRTVLJENJE

Život čovjekov na zemlji je *trajna borba*: to je neprestana borba protiv đavla; ne može se ugrabiti nebo bez trajna napora.[1] U svijetu ili izvan svijeta, treba trpjeti, pobjeđivati sebe, naprezati se, boriti se i svaki dan iznova započinjati bitku sve do smrti da bi Bog kraljevao u nama i da đavao i narav ne bi vladali nad nama.

Kušnje nam nisu dane da nas obeshrabre i dotuku, nego da nas oblikuju za žrtvu, da nas nauče čuvati mir u svim stvarima i da nas oblikuju prema božanskom Uzoru, Isusu Kristu Našem Gospodinu.

Treba sve žrtvovati našemu Gospodinu i nakon što smo sve žrtvovali, treba žrtvovati sama sebe. Savršenost nije posao od jednoga dana, učinimo ono malo što možemo, Isus će učiniti ostalo.

Mi se skučujemo u sebe dok bismo mogli raširiti se grleći Boga i postati sveti služeći njegovoj stvari po našim odricanjima i našim žrtvama.

Posjedujte sebe u strpljivosti,[2] naučite se čuvati izvana mir, ne smućivati se ičim. To je dug i težak rad. Ništa nas ne treba uzbuđivati i tjerati iz našega mira i našega predanja u Srcu Isusovu. U djelovanju

1. Sv. Matej, 11, 12 :« regnum coelorum vim patitur«.
2. Sv. Luka, 21, 19: »In patientia vestra possidebitis animas vestras.«

kao i u molitvi, naš Gospodin treba živjeti u nama, a ne narav.

Živite kao da ne biste imali ni tijela da ga čuvate, niti vlastita duha da ga slušate, nego vaša duša *sama* s Isusom *samim*. Ne radi se o tome da se uvijek moli nego da se živi u njegovu društvu i da se misli samo na Njega, ne vraćajući se k sebi. Ako se trpi, to bolje, to je za Njega! Što manje vi budete mislili na sebe, to će više Isus misliti na vas.

Mislite na nutarnje mrtvljenje srca, karaktera, volje. Za to budite čvrste i plemenite. Nastojte ne misliti više na sebe, usredotočite oči vaše duše na vašega ljubljenoga Isusa; bavite se njegovim božanskim interesima moleći i trpeći za Njegovu slavu i za duše.

Ne brinite se za druge i zagrlite snažno križ. Nastojte i trudite se pobjeđivati sebe i odricati se sebe gdje god se nađete.

Činite djela kreposti u svakoj prilici; ne zadovoljite se dobrim željama bez djela ili s odveć malo djela, i plemenitost će doći. Kada se čovjek osjeća hladno, ledeno, bez poleta, ako ima snage činiti sva djela kreposti koja se nude, naši dojmovi hladnoće su zasluga a ne nedostatak.

Ne čudite se nikada promjenama koje podnosi uboga duša na putu kreposti na zemlji. To je kušnja, duša dakle više trpi nego što uživa ili bolje rekavši, ona uživa upravo ono što joj treba pomoći kad bude mnogo trpjela. Duhovne odvratnosti, strahovi, neprijatnosti, klonuća, teškoće, sve to ulazi u kušnju i služi da dušu umrtvi, očisti, uzdigne. Odmor i radost bez predaha su za nebo. Imajmo dakle hrabrosti, trudimo

se, osvajajmo snažno, boreći se protiv nas samih, kraljevstvo Nebesko koje samo nasilni mogu osvojiti. Ne plašimo se nagomilana kamenja i trnja uzduž puta. Nebo je na kraju staze. Trčimo kako bismo postigli taj cilj i plod tolikih boli i napora.

Nema redovničkoga duha bez odricanja i mrtvljenja, čak ni kršćanskoga duha. Što se netko više može lišiti, mrtviti, ići protiv svojih odbojnosti, predati se onome što ga košta, služiti se onim što mu se ne svidja, pobjeđivati sebe, nanositi si silu, usvajati ono što je ponižavajuće i mučno, prilagoditi se u svim stvarima osornom odbijanju drugih, ne čineći tešku pogrješku svom zdravlju i u granicama poslušnosti, koja je bolji sudac od naše naravi u tim stvarima, što više uđe u redovnički duh, to više ispunjava svoj poziv, to je više u pravom redovničkom životu i više napreduje u savršenosti, koja je nužan cilj svake duše posvećene Bogu.

Često sam ovih dana razmišljala o razlici koja postoji između — suzbiti jednostavno oružane napade, pobune naravi i sebeljublja — suzbijanje koje odbija grijeh, i djelovati izravno protiv jednostavnih nagnuća, privlačnosti ili odbojnosti naravi ili sebeljublja, to jest progoniti neprijatelja do njegovih zadnjih rovova, tražiti ga i pobijediti ondje gdje još ne napada, ali gdje se priprema za napad i pobunu, u trenutku koji će mu se učiniti pogodnim; jednom riječju, okovati neprijatelja lancima, lišiti ga svega što hrani njegov život, tako da se ne usudi više pobuniti, da bude oslabljen i oboren na zemlju, i da Isus Krist kraljuje u nama potpuno i pobjedonosno. To je život trajnoga mrtvljenja, trajnoga odricanja koje ništa ne dopušta naravi,

koje prepušta sve milosti i koje je tako ljubomorno na slavu i kraljevstvo Isusa Krista u duši, da ne može trpjeti njegove neprijatelje nego samo okovane i poražene pod nogama toga božanskoga Kralja.

Koliko se otresete svoga sebeljublja, toliko ćete dati slave Bogu; koliko se lišite vlastite volje, toliko ćete duboko ući u presvetu volju Božju; koliko izgubite iz vida vlastiti interes, toliko ćete više služiti svetim interesima Božjim.

Treba umirati svaki dan životom trajna prinošenja koji je pravi život žrtve. Smrt naravi, život Isusov u duši; lišiti se svega onoga što hrani nizak život i gorljivost zgrabiti sve što čini da Isus živi u nama.

Vjernost u pobjeđivanju sebe i u mrtvljenju tiče se svega: pogleda, riječi, zadržanog pitanja, nekog malog lišenja, suzdržane gorljivosti? To je u svemu sve, jer u svemu Isus i narav žele živjeti u nama, a na nama je da izaberemo.

Umrtvljena duša se razotkriva u posve anđeoskoj vanjštini. U njoj je ponizno dostojanstvo, redovničko držanje koje ju prati u svemu njezinu ponašanju pa i u njezinim najmanjim pogledima i činima.

Ta trpljenja uzrokovana toplinom ili hladnoćom su izvrsni nenadani dobici za umrtvljenu dušu koja je gospodarica sebe i svoga tijela, tako da ne govoriti, ne žaliti se, ne tražiti ikakvu olakšicu i u tim prilikama je dragocjeno mrtvljenje jer ga nitko ne vidi niti zapaža.

LJUBAV PREMA KRIŽU

Ljubimo Isusa žrtvom, to je najtemeljitija ljubav.

Bog sije križeve po putu svojih ljubljenih i brusi ih ovisno o tome što želi učiniti od njih.

Križ je veliko oruđe za oblikovanje svetaca.

Dopustiti biti prinesen puštajući Isusa da radi po volji!

Kada Isus želi neku žrtvu od duše, on je priklanja tomu po svojoj milosti. On ne uklanja odbojnosti naravi, On to može ako hoće, ali On daje toj duši takovu privlačnost koja je osposobljuje da može sve prihvatiti.

Trpljenje je gorko, ljubav koja ga šalje, sama je slatkoća, ali gorčina je za zemlju, a beskrajna slatkoća za Nebo.

S ljubavlju se ujedinjuje po ljubavi, sa žrtvom se sjedinjuje po žrtvi, a za žrtvu treba krvi, krvi iz srca ili krvi iz žila.

Dragocjena li rada koji Isus čini s Križem! On dakako žrtvuje, ali njegovi plodovi su beskrajni, ako je duša vjerna i poništena pod djelovanjem milosti.

Kada Bog šalje križ, On šalje milost, On dopušta kušnju samo da bi iz nje izvukao veće dobro od onoga koje bi postojalo bez kušnje.

Krepost se ne mjeri po utjehama, nego po žrtvama. Što se više napreduje, više se ujedinjuje po

trpljenju s Isusom Kristom. Trpjeti, biti suh, bez osjetljive slatkoće, ne znači nazadovati, to je put napredovanja. »Tko hoće biti moj učenik, neka uzme svoj križ.«[1]

Kćeri moja, kada vas Isus ostavi hladnom, nemoćnom, ne mislite da je daleko, jer je tu uz vaše srce i kroz rešetke, o kojima govori Zaručnica iz Pjesme nad pjesmama, gleda ljubi li ga vaša duša pravom i nesebičnom ljubavlju.

Kušnja će proći, ali njezini plodovi će ostati. Gledajte u Isusa, a ne sebe. Zaboravite sebe. Ono što nas ponižava, proslavlja našega Gospodina, nije li vam to dovoljno? Mislite na uvrede nanesene vašemu Zaručniku, da biste ih naknadili, ništa vam ne smije biti preskupo; koliko On prima prezira, toliko mu vi trebate uzvratiti ljubavi; koliko ga hule, toliko ga vi trebate blagoslivljati, klanjati mu se, prihvaćati njegovu volju. Koliko ga vrijeđaju užicima koji se protive njegovu zakonu, toliko mu vi trebate prinijeti bolnih, no pokornih otkucaja vašega srca smrvljena tjeskobom, agonijom, trpljenjem. Dijete moje, Isus vas ljubi! Kad biste to mogli shvatiti! Ali vi odviše mislite na svoja trpljenja, a premalo na ljubav raspetoga Zaručnika kojoj su ona jamstvo. Ljubav vas treba izdići iz vas samih i utopiti vas u Isusa.

Poznajete li veliku znanost svetosti? Činite li tijekom kušnje, prigibajući se pod križem i nad oltarom, točno ono što biste činili u spokoju? Silom i pobjeđujući bijednu narav, ostanite jdnostavni, uslužni, otvoreni, još točniji, ako je moguće, i još spremniji poniziti se.

1. Sv. Matej 16, 24

Kako zna prinositi, drobiti, žrtvovati u nutrini, taj božanski Kralj s Križa! Trčimo za Njim ne samo radi tako slatkih mirisa njegove ljubavi, nego i radi gorkih mirisa njegova Križa, njegovih Čavala, njegova Trnja.

Ne varajte se, čak u kušnji, u tjeskobi, u agoniji duše, zanos je stvaran, velik, ako proizvodi s milošću dobru volju, energičan izbor dobra, ako odlučno grli žrtve, i ako živi od nasilja učinjenih naravi; eto dobre revnosti, eto žara duše koja istinski ljubi. Molite, gledajte Djelo na koje ste pozvane i nećete promašiti da ne postignete malo onoga što vam želim tako žarko. Žrtvujte se povrh svega i tada ćete se time zapaliti.

Naš Gospodin će vam udijeliti golemu milost da trpite za Njegovu ljubav i za Djelo. To je božanski način kojim Srce Isusovo plaća onima koji se s odanošću zauzimaju da mu pribave slavu. Radujte se i budite sretne jer ta milost nije dana svim dušama.

Gledajte uporno samo slavu Božju, zaboravite sebe, ostavite sve i budite sretni jer slijedite interese vašega božanskoga Zaručnika. Njegova čast jest vaša čast. Tko ga vrijeđa, vas ranjava; tko ga slavi, s pravom zaslužuje svu vašu odanost. Ništa više ljudskoga ni zemaljskoga. Isus vam teba dostajati!

Neka se vaše srce poveže zauvijek s Isusovim i neka se vaša duša oslobodi svega što se ne sviđa tom božanskom Učitelju; neka se ukrasi svime što ga očarava i privlači; neka gori za Njega serafskom ljubavlju; neka Mu je dokazuje plemenitošću svojih žrtava; neka prosvijetljena vjerom o ništavilu svega

što prolazi, o lažnosti načela svijeta, o ispraznosti njegovih radosti, cijeni, želi, voli i poznaje samo Isusa Krista i to Isusa Krista raspetoga.[1]

Ljubav postaje jača u lišavanju i krepost vrijedi više od užitka.

Očuvajte radost u kušnji! Bog je zadovoljan, Bog je slavljen, budite i vi zadovoljni. Naš blagi Isus uživa kada trpimo uživajući samo u njegovoj radosti.

Da biste bili istinska redovnica, treba biti spreman na žrtvu. Raspeti je Bog s kojim se duša želi ujediniti, a to sjedinjenje se ovdje dolje događa na Križu.

Duša raste u kušnji. Odbojnosti, agonije, žalosti, neugode — koliko imate čara za moju dušu, kada vidim kako prolazite kroz Srce moga Ljubljenoga da biste stigle do moga srca! Ono vas je primilo, ono vas je ljubilo za mene! Dođite da vas primim i ljubim za Njega! Izgledate mi natopljene njegovom Krvlju, nakvašene suzama njegove Majke i upućene ste mi da me malo pomalo učinite suobličenom mome raspetom Zaručniku. Dođite dakle, i činite vaše djelo i neka svaka od mojih boli bude kap melema na boli Srca Isusova.

Trpjeti je kruh duše!

Umrimo od želje ako treba, da zadovoljimo božanskoga Ljubljenoga. On je umro, On, sažežen ognjem svoga gorućega Srca izjedena revnošću ljubavi. On je umro s onom božanskom neugašenom žeđi na usnama i još jače u svom ljubavlju rasplamtjelu Srcu. On je umro ne ugledavši svojim očima podignutu i uspostavljenu, prije svoga posljednjega daha, Crkvu koju

1. Sv. Pavao Korinćanima 2, 2

je došao utemeljiti. On je tako umro, a mi ne bismo htjele raditi, trpjeti, iscrpsti se i zatim umrijeti za Njega, u šutnji, u osami, u žarkoj žeđi.

Danas Isus gura duše naprijed, one žele trpjeti za to Srce koje je toliko trpjelo i dati mu, ne samo ljubav i utjehe, nego također žrtve i trpljenja koja imaju neku daleku analogiju s njegovima; one žele proliti, po nutarnjoj i skrivenoj žrtvi, svu krv svoga srca za to Srce koje se iscrplo u ljubavi i tjeskobi i koje je On sam dao do posljednje kapi svoje Krvi za nas.

Potrebno je da se vojska žrtava sjedini s Isusom, velikom Žrtvom, i s Marijom, tako usko sjedinjenom sa Srcem njezina Sina u njegovim bolima i njegovim žrtvama.

Ako bi nas milost nosila osjetljivo, gdje bi bila zasluga, gdje bi bile u našim dušama svete Rane od Čavala i od Koplja da nas suobliče, nas male žrtve, velikoj Žrtvi koja je Isus Krist?

Kada je čovjek pred nekom dragovoljnom žrtvom koju može po miloj volji učiniti ili propustiti, slijedeći milost koja ga potiče, ili joj se odupirati, tada naš Gospodin ne traži sam, on moli da mu se daruje, tada se može istinski i u taj čas dati prednost Križu. I u tom trenutnom i slobodnom davanju prednost ima neka vrst spontanosti i zanosa ljubavi koja ne može biti bez čara za Srce tako tankoćutno i tako ljubezno kao što je Srce našega Gospodina. Ta tankoćutna nježnost živi od sitnica darovanih velikom ljubavlju i velikom postojanošću da se nikada ne odbije darovati.

Isus je trpio i treba trpjeti da bismo bili suobličeni Njemu. On bi još želio trpjeti, te On vapi za našim trpljenjima. Treba mu ih darovati, treba uskraćivati

lošoj naravi sva zadovoljstva koja ona traži. Konačno, Isus je uvrijeđen, prezren, izrugivan, treba to naknaditi, a kako naknaditi bez ljubavi i bez žrtve koja je istinski dokaz te ljubavi.

Ta nutarnja privlačnost prema žrtvi jest milost, no, sjetite se da ta privlačnost treba prijeći u praksu i ne zanemarite nijednu od tih malih žrtava i odricanja koje će naš Gospodin staviti na vaš put. Kada je duša u činu žrtve, tada je ona doista žrtva s Isusom na Oltaru.

Izabrane kao male žrtve, pozvane na usko sjedinjenje sa Žrtvom, što možemo očekivati ako ne žrtvu? Kako biti uvijek uključen u žrtvu Isusa–Euharistije, ako naše biće nije u žrtvi? Kako biti jedno srce s okrvavljenim Srcem Isusovim, ako nas ne dotiče nijedan trn iz njegove krune? Sjedinjeni sa Srcem Isusovim, brojimo na križu srca: nutarnje agonije, tjeskobe, klonuća, napuštenosti što su činila trajno mučeništvo Srca Božjega koje je Srce mojega Zaručnika — dođite također u moje jadno srce i učinite moje srce suobličenim Srcu moga Zaručnika i mojega Boga!... Činimo to, kćeri moje, i lijepo prihvatimo te žrtve koje nas čine sličnima u nekoj maloj stvari našem nebeskom Ljubljenomu!

Biti zaručnice i žrtve Boga koji je sništen, jadan, ponižen, prezren, s kojim se nedostojno postupalo i koji je na kraju raspet, možete postati samo putem siromaštva, poniženja, lišenosti, nasilja učinjena naravi, mrtvljenja, posvemašnjega odricanja i sve to u djelima, a ne u osjećajima.

POUZDANJE I PREDANJE

Pouzdanje u preblago, premoćno, premudro, preljubljeno Srce Isusovo.

Narav ima nesvojevoljne strahove, nesvojevoljna krzmanja, nesvojevoljne računice glede mogućega i vjerojatnoga. No, što je to? Lagan povjetarac koji mreška vodu na površini... Ispod toga, s milošću duboka i mirna voda bez pokreta, a volja puna pouzdanja i ljubavi usidrena u oceanu predanja svemoći, mudrosti i ljubavi Srca Isusova.

O Učitelju! Koji su putovi mudriji od tvojih? Koji su putovi kraći, sigurniji, pogodniji i puniji ljubavi? Postoji li drugi put do Tvoje veće slave i većega posvećenja Tvojih ljubljenih duša? Bi li se mogao prevariti ili njih prevariti na putu na koji ih pozivaš da Te slijede? Već cijelu Vječnost Tvoja ljubav odvaguje događaje, raspoređuje ljude i stvari da duše koje posebno ljubi tvoje Srce, dođu što sigurnije, što brže, što izvjesnije do tvojih božanskih ciljeva i djela tvoje slave?

Isus bdije, to znamo i osjećamo. Kako je dobro otpočinuti u Njemu! To je njegovo djelo, On dakle, treba djelovati.

Izručimo svemoćnoj ljubavi njezina božanskoga Gospodara tu malu izabranu vojsku! Ako je vodi pustinjama, dat će da daždi mana da nahrani svoje vojnike. Ako treba prijeći more, On će otvoriti valove. Sve duše koje je Bog učinio oruđem da bi podupro i

raširio svoje djelo, pale bi i iščezle odjednom kada u njima ne bi stajalo djelo Božje! Isus ne treba nikoga i ništa mu nije zapreka.

Treba raditi onoliko koliko On želi. Bilo bi naime nemarno uzmicati pred djelovanjem kad On to želi, kakogod bolno bilo zbog zapreka i protivština svake vrsti, a zatim, ako On želi, čekati u tišini, pustiti dogadjaje da se odvijaju, zaspati na Učiteljevu Srcu koji će sve voditi s beskrajnom mudrošću i neizrecivim milosrđem.

Neka nas blagi Učitelj upotrijebi ili žrtvuje, samo da se On proslavi, u našem životu i u našoj smrti. Amen.

Pustimo Isusa da djeluje i On svime upravlja.

Sve bacam u Srce Ljubljenoga predajući se potpuno Njegovoj ljubavi.

Posvetiti se, žrtvovati se, dopustiti da budem prinesena prema miloj volji Srca Isusova, želja je moje duše.

Treba pustiti raditi samo našega Gospodina.

Valovi nas biju i čini se da Isus spava, ali njegovo Srce bdije. Prepustimo sve Njemu. Nije li On beskrajan u ljubavi i moći?

Očekivanje i žrtva! Čas je Božji jedini plodan. Čas ljudskoga djelovanja je prazan i neplodan.

Tko izbliza gleda izvjestan broj duša, zamijetit će kako su sve izabrane duše usmjerene k predanju. Umrijeti i pustiti Isusa da živi. »Za mene je život Krist.«[1] Krist djeluje, živi i kraljuje, a duša prianja bez prestanka uz to djelovanje, uz taj život, uz to kraljevstvo. Ona se utapa i uranja po ljubavi u Onoga koga ljubi kao trajna pričest, nastavljajući na neki način, ali mistično u duši, ono sjedinjenje koje u njoj

1. Sv. Pavao Filipljanima 1, 21: »Mihi autem vivere Christus est.«

stvarno izvršuje sakramentalna Pričest. To je neka vrsta vječnog Amena s Neba.

Pustite Isusa neka djeluje! Hodajte iza milosti, nikada prije i nikada ispred nje!

Nastojte sve više biti duša predanja, duša umrla samoj sebi, u kojoj živi Isus, prema Apostolovoj riječi.[1] Budite dijete ljubavi — ponizno, jednostavno, prepušteno miloj volji Isusovoj, podložno svojim poglavarima u miru.

Zatvorimo oči i pustimo Isusa da djeluje. Što znači to što nam neprijatelj pokazuje? Neprijatelj uvijek laže, uvijek dršće, a Isus nikada ne vara i uvijek smiruje.

Pustimo Isusa neka djeluje i ne tražimo da znamo, niti da preteknemo, ili da odgonetnemo. Pouzdajmo se u Ljubav!

Pustiti se žrtvovati po Isusu bez izbora, kada, kako i koliko mu se svidi, u tami Kalvarije i napuštenosti Križa, ili u šutnji Oltara.

Predanje je smrt vlastitoga djelovanja.

Predanje je poniznost, bez koje nije moguće božansko djelovanje u nama. Nikada brži od Milosti! Ona je svjetlo i snaga.

Pustite Isusa neka djeluje; ostanite mirne i vjerne pod njegovim žrtvenim djelovanjem. Ne odupirite se, ne otimajte se, ne obeshrabrite se. Ako činite napor da se ponizno predate našemu Gospodinu, On će sam učiniti sve drugo. Tražit će od vas samo da suradjujete s njegovom milošću i da mu se ne odupirete. On će se brinuti da upravi na dobro čitavo zdanje vaše svetosti.

1. Sv. Pavao Galaćanima 2, 20: »Vivo autem, jam non ego; vivit vero in me Christus.«

Ljubav prema sebi obeshrabruje. Kada se čvrsto računa s našim Gospodinom, ne može se obeshrabriti. Naš Gospodin je jači od vaše slabosti, daleko moćniji od vaše mlitavosti, daleko žarči prema vama no što se vaše srce čini hladnim prema Njemu. Hrabro dakle, u poniznu pouzdanju jer vi nemate ništa. Idite crpsti iz blaga Isusova.

Izgubite sve u predanju — *Isus vam je dovoljan.* Zaboravite sve ostalo.

Učinit ćete jako dobro ako se unaprijed predate našem Gospodinu glede svega što se tiče vašega duhovnoga napredovanja. Činite ono malo što možete; budite vjerni kolikogod je moguće, ali ne istražujte odviše gdje ste u tome. Kada gledamo sebe, vidimo samo bijedu i nedostatke i to nas obehrabruje. Gledajmo Srce Isusovo puno ljubavi i milosrđa, njegovu neizmjernu želju za našom vjernošću i darujmo Mu sve što možemo. Zatvorimo oči i pustimo Ga da se brine za sve ostalo: pomanjkanje predanja i naše gledanje na sebe, što nas uznemiruju.

Ne bojte se, ostanite kao dijete zagrljeno rukama beskrajno nježnoga Oca koji ranjava da bi ozdravio. Kušnja će proći, a njezini plodovi će ostati.

Imajte veliku hrabrost i posve slijepo pouzdanje u Isusovu ljubav. Zatvorite oči nad putovima kojima vas On vodi. Što je važan put? On je siguran da idete k našem Gospodinu i da je staza kojom vas vodi sigurna od svake varke. On je bolan, ali je pouzdan. Hodajte bez straha i prihvaćajte sve, iz minute u minutu. Muke, agonije, žalosti, polet, žar, zamor, neka sve to budu stube da se uspnete prema Nebu vašega Ljubljenoga. Vaš jedini posao jest vjernost korak po korak.

Da bi Bog bio slavljen, nije važno je li to po našem radu ili našem poniženju, po našem zdravlju ili našim trpljenjima, po životu ili po smrti, važno je samo da sve bude u Njegovoj svetoj volji i da ništa u nama ne stvara zapreku Njegovu djelovanju.

Ništa ne tražiti, ništa ne odbiti — eto pravila savršenosti. Suhoća, kušnja, radost, utjeha, zdravlje, bolest, poniženja, prezir, lakoća, teškoća, zaposlenost, ništavnost u nekom kutu, predanje za sve, ostati na raspolaganju Bogu i poglavarima: ništa ne tražiti, jer bi to bilo utvaranje; ništa ne odbiti, jer bi to bila nevjernost. Predati se u svemu. Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po Njegovoj volji. I čuvati u svemu mir, vedrinu, ponizno pouzdanje... To je najveća pouka savršenosti, kratak i siguran put gdje sve zapreke postaju sredstva, gdje se zaboravlja sebe i gdje se gleda jedino na Boga.

Glede vaše duše, pustite je živjeti na Kalvariji gdje su Isus i Crkva još uvijek. Žrtva, plemenitost i posvemašnje predanje.« Oče, ne moja, nego tvoja volja neka bude![1]

Kratak i ponizan čin potpunoga nepouzdanja u nas, nakon čega slijedi ne manje ponizan čin potpunoga pouzdanja u Boga i molitva iz srca, i to privlači jakost, snagu i plemenitost.

Mi smo suviše skloni vjerovati kako je nemoguć neki nadnaravan čin jer ga mi nismo odvagnuli, izračunali, ljudski provjerili sa svih strana. Međutim, dovoljna je zraka milosti, a ta zraka, ne zadobiva se dugim ispitivanjima, dugim raspravama, sitničavim proračunima, okolišanjima, istraživanjima ljudskoga duha; poniznost, žrtva, molitva i pouzdanje čine da se spusti milost s neba.

1. Sv. Luka 22, 42

GRAFIČKA PRIPREMA I TISAK
Durieux d.o.o.
Zagreb, Šulekova 23